

A BYT SE I HORY POHYBOVALY
A PAHŘBKOVÉ USTUPOVALY, MILO-
SRDENSTVÍ MĚ VŠAK OD TEBE
NEODSTOUPÍ A SMLOUVA POKOJE
MĚHO SE NEPOHNE

IZAHAŠ 54,10

**živá!
SLOVA**

— 6
1976

AMEN, AMEN PRAVÍM VÁM

„Nemůžeš Syn sám od sebe nic činiti, jedině což vidí, an Otec čini. Nebo cožkoli On čini, teď i Syn též podobně čini...“
Jan 5:19

„Pro hanobitele sabatu a rouhače Bohu není žádného pardonu! Stačí, že se tento Ježiš o svatém sabatu zabývá nemocnými a dokonce si dovoluje jednoho z nich uzdravit! Ale vrcholem je, že se čini být rovný Bohu a tvrdí, že Bůh je jeho Otec! To je čirá blasfemie, routhání Bohu!“ Tak myslí farizeové a zákonici, tito přísní strážci zákona. Jsou neobyčejně podrážděni – a který Žid by také nebyl! Bylo by třeba provinilce popravit!

Z takové situace řekl Pán Ježiš hořejší slovo. Ne, On se nechtěl činit rovným Bohu. Bez Boha, svého Otce, nemohl činit ani krok. Ani jediným dechem se nad Něj nevyvýšoval. Vždy dbal jeho podnebů a pokynů, jeho zmocnění jednat podle Božího příkazu. A nikdy nečinil něco, aniž by předem přesně nevěděl, že to skutečně odpovídá vůli Otce.

„Dobrá, pro Pána Ježiše Krista mohlo mít všechno svůj význam a my můžeme obdivovat jeho klid a odvahu, se kterou mohl uvedené v této situaci říci. Ale co my si máme počít s takovými nepohodlnými a „nemoderními“ výpověďmi!“ Nejdří tu o to, co nejdříve se osamostatnit, být neodvislými od rodičů? Není to poznávacím znamením mladého člověka, že ukazuje, co sám dokáže? Jak potom má chtít činit jen to, co vidí u svého otce, nebo k čemu jej zmocňuje jeho otec? Dotazujeme se vlastní iniciativy. Výsledek, úspěch může pak být zaknihován jen na naše vlastní konto. Ale zde se jedná o vztah Pána Ježiše k Otci. A to je něco jiného. Ty přec nemůžeš srovnávat Boha Otce se svým ani s mým otcem! Naši otcové činí často chyby: ve výchově, při trestání, při obdarovávání. Ale Bůh Otec

nedělá žádných chyb, ON ví zcela přesně, co je dobrého pro nás, co potřebujeme a co by nám mohlo uškodit. Není to podivuhodná věc, když se můžeme spolehnout na někoho, někomu se svěřit, který je skutečně dokonalý! Pro Pána Ježiše to byla skrytost a plná moc současně. A proto věrme, že nejstrašnější hodinou pro něho bylo, když musel v plné opuštěnosti na kříži vykřiknout: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil!“

Spojeni s Bohem je životně důležité. Také pro nás! A co bylo pro Ježiše Krista spojeni s Otcem – to musí být pro nás spojeni s Ježišem Kristem! Našim Pámem! Neb On nás posílal právě tak do světa, jak byl sám Otcem posílen. On nám dal tutéž slávu jako Otec jemu samému dal. A jako Otec působí ve svém Synu, tak působí Ježiš Kristus v nás. Právě tak, jak On učinil Otce viditelným, tak činíme my Ježiše viditelným.

Nebo ne? Lidé, kteří jej tehdy viděli, spatřovali v Něm Boží slávu, jeho lásku, jeho plnou moc, pokud se proto neučarovali. Dnes jde o to, aby lidé, kteří nás vidi, spatřovali v nás Ježišovu slávu, Ježišovu lásku a Ježišovu plnou moc. V čem to spočívá, že u nás se neuskutečňuje tento příklad? Pravděpodobně v tom, že my chceme sice Ježišovu moc, jeho slávu, jeho lásku, ale nejsme ochotni být tak poslušnými, jako ON, tak se modlit a tak být zavislí! „Ten, který mne posílal, je se mnou. Nezanechal mne samotného, protože vždy činím, co je Mu libé.“ J 8:29. (Čti v této souvislosti J:17!) Děláš to také tak!? Bude pro tebe velmi důležité pochopit, že zde nesmíš, a ani nemůžeš nic činiti sám od sebe, chceš-li vyplnit příkaz Ježišův. To ale neznamená, že bys měl odpočívat na „medvědí kůži“ a odříkávat si pro sebe hořejší větu jako zbožnou průpovidku, nýbrž, že svoji vůli předáš Ježišovi a napjatě budeš očekávat skutečnost: v Jeho síle činit to, co ON ti ukáže!

přípr. -stu

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

premáhajúca VIERA

Z Písma vieme, že viera v Boha a Bohu nemusí byť rovnaká. V podstate však ide o vieru Božiu (Mk 11:22). Niekedy sa v prípade kresťanov jedná o veľkú vieru, inokedy zas o malú, obrazne povedané ako horčičné zrno, je zmienka o viere „zájdenej“, vyhasnutej, viere dokázanej (1Pt 1:7), viere pevnej (1Pt 5:9) a pod.

V príbehu o kananajskej žene z Matúšovho evanjelia 15:21-28 sa nepriamo dočítame o vieri víťaznej, víťaziacej, premáhajúcej. A o takúto vieri by malo ísť každému z nás. Aké sú prejavy takejto viery?

1. Žena sa veľmi trápi nad tým, že má nemocnú dcéru, posadnutú démonom. Súčití s ňou, hľadá pre ňu pomoc za každú cenu. Viera je starostlivosť o druhých, súcit s ich trápením a snaha po nôči im, nech to stojí čokoľvek. Najmä keď sa jedná o ich záchrannu.

2. Žena vychádza z domu a kričí k Pánovi o pomoc pre svoju dcéru. Viera „nesedí“ doma keď je zle, je aktívna v hľadaní pomoci, kričí, zápasí na správnej adrese – u Pána Ježiša Krista.

3. Pán neodpovedá ani slova, učeníci mu radia, aby ju odbil. Pán napokon prehlasuje: – Nie som poslaný, iba k ovciam zahynulým z domu Izraelovo. Žena bojuje ďalej. Klania sa mu a prosí: – Pane, poňož mi! Viera nerezignuje, keď sa jej v zápase nedari. Vie sa pokoriť a vytrvalo prosi ďalej.

4. Pán prirovnáva ľud izraelský k deťom a ju, kananejskú ženu, ku šteňaču. Ženu ani to neodráža, prijíma poziciu šteňača, len nech dostane aspoň z odrobinciek zo stola detí a pánov. Viera sa neuráža, vie prijať aj to najposlednejšie miesto a úroveň, vie sa uspokojiť s málom, s omrvinkami, len nech Pán prehovorí a prejaví záujem.

5. Napokon Pán prevoláva: – Ženo, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane akо chceš. Viera nakoniec víťazi, premáha aj tie najväčšie prekážky, raduje sa z víťazstva.

Partnerom viery nie je příjemný alebo nepříjemný pocit, ale radost. Viera ne-prepadáva panike, nikdy nerezignuje, nemá pochybnosti. Viera a pýcha nikdy spolu nejdú. Viera je pokorná závislosť na Bohu. Veriť vždy znamená chopiť sa Božích zaslužení. Pochybovanie je choroba viery. Ak sa nás niekto opýta – máte dôkazy pre svoju vieri? – môžeme odpovedať protiotázkou: –.... a máte dôkazy pre svoje pochybnosti?

Mohla by sa nám zdať, že kananejská žena prinutila Pána Ježiša, aby urobil to, čo chcela, že Pán Ježiš kapituloval. Boha a Pána Ježiša však nikdy nemožno prinutíť k tomu, aby robil dobré, pretože On je podstatou dobra a lásky. V relativnom odmietaní, v „tvrdzej“ reči Pánovej je vždy skrytá Jeho snaha viesť nás hlbšie, ďalej, k vyšším hodnotám. Luther povedal: – My často prosíme od Boha striebro a On nám dáva zlato!

V známej 11. kapitole Pavlovho listu Židom, 34. verši čítame o mužoch a ženách viery v tom zmysle, že sa vymanili z rôznych slabostí a víťazili. Slabosť môže byť panovačnosť, väsne, klebety, neposlušnosť a pod. Premáhajúca viera z toho vyslobodzuje. Vždy nám má ísť o veľkú, mocnejúcu, premáhajúcu, víťaznú vieru! -jk

výklad podobenstiev

PODOBENSTVO O ROZSIEVAČOVI Mt 13:3-9, Mk 4:3-9, LK 8:5-8

Zvykli sme si na to, že uvedený príbeh nazývame podobenstvo „o rozsievačovi“. Správnejšie by sme mali hovoriť „o rozdielnej pôde“, pretože ona je hlavným predmetom podobenstva. O tom, že sa jedná tiež o podobenstvo, usudzujeme z Mt 13:3: „A hovoril im mnho v podobenstvach a vravel: Hľa, vyšiel rozsievač, aby rozsieval...“

Začíname však od počiatku. V Mt 13:1 čítame: „V ten deň vyšiel Ježiš z toho domu a sadol si pri mori“. Je to obraz na to, že Pán Ježiš vychádza z domu svojich telesných bratov – z izraelského národa – a sadá si pri mori národov – pohanov. V predchádzajúcej kapitole čítame, ako Ho predstaviteľia izraelského národa obviňujú, že je posadlý démonom a tak sa rúhali proti svätému Duchu. Pán Ježiš musí hovoriť prvýkrát o svojej smrti, a keď prichádzajú za ním jeho príbuzní, matka a bratia, hovorí: „Lebo ktokoľvek by činil vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach, ten je mojím bratom i sestrou i matkou“ (v. 50). Izrael Ho neprijal ako svojho Kráľa a tak začína nový vzťah, ktorý siaha za hranice tohto národa a rozširuje sa na každého, kto činí vôľu Otca.

Kráľ teraz ako rozsievač seje semeno Božieho Slova. Ďalšia práca je zverená Jeho služobníkom (Sk 1:8, J 17:20), a tak Božie Slovo je zvestované až po dnešnú dobu. Ved' znovuzrodenie je z neporušiteľného semena – živého slova Božieho (1Pt 1:23).

Aky je účinok rozsievania Božieho Slova na celom svete? Podobný, ako so zrnami rozsietali na poli.

1. Niektoré padli vedľa cesty a vtáci ich sozobali.
2. Iné padli na skalnatú pôdu, kde je slabá vrstva ornice a tak po čase vyschli.
3. Ďalšie zrnká padli do trávia, ktoré ked' vzrástlo, udusilo ich.
4. Konečne niektoré zrná padli na dobrú, úrodnú zem, vyriastlo obilie a priniesli tak až stonásobný úžitok.

Tak je to aj s ľudskými srdciami, Satan nemôže zabrániť, aby semeno Božieho Slova nebolo vsiate do srdca, ale oslepuje zmysly, aby sa takto oslovenému človekovi nezablesklo osvetenie evanjelia slávy Kristovej (2K 4:4). Sú to posluchači s tvrdým srdcom a Božie Slovo nemôže u nich zapustiť korene.

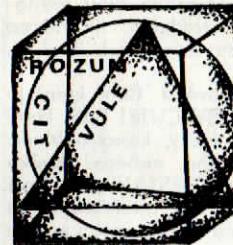
V druhom prípade sa jedná o ľudi povrchných, ktorí sice rýchlo vnímajú, s i nadšením známosťou Božieho Slova, dokonca činia pokánie, ale o nejaký čas sa vrátia k starému životu. Dozvedáme sa o tisícoch ľudi, ktorí pri evanjelizačných zhromaždeniach sa prihlásia, že chcú nasledovať Pána Ježiša. Ale kol'ko z nich sa skutočne „obráti od modiel k Bohu, aby slúžili živému a pravdivému Bohu a očakávali Jeho Syna z nebies“ (1Te 1:9-10)? To, čo sa narodilo z tela, telom zostáva.

Mnohí ľudia, ktorí sú oslovení Božím Slovom a chceli by aj zneniť svoj život, sú nakoniec starostami o tento prítomný život, strachom z budúcnosti a zvodom bohatstva a slávy oklamani a Božie Slovo je u nich udusené. Neprináša nijaký úžitok.

Vďaka Pánovi, že sú ľudia, ktorí pôsobením sväteho Ducha majú „zoranú pôdu srdca“ a tak sú pripravení k prijatiu Božieho Slova. To skrste vieri zakorení a priniesie úžitok.

Aké pravdivé sú tieto slová Pána Ježiša! Môžeme sa aj my o ich naplnení denne presvedčať. A čo nám pripomínajú? Aby sme ako rozsievači nelenili, ale pilne pracovali, nešetrili semenom, neskúmali pôdu, nezúfali, nedivali sa na nezdary, ale pracovali s celou zodpovednosťou. Ved' my len rozsievame, ale On dáva vzrast.

-jos

fanatismus AMY

Niekedy uslyšíme od neinformovaných ľudí toto označenie na svou adresu. Jsme jimi opravdu o vime vúbec, co je to vlastně fanaticus? Rozeberme si tuto otázku v širši souvislosti!

Človek má, jak známo z psychologie, tři duševní mohutnosti: ROZUM, CIT a VŮL. Tyto se vzájemně prolínají, využívají a doplňují. Jestliže se rovnoměrně uplatňují a rozvíjejí – zůstávají ve vzájemné harmonii. Pak můžeme hovorit o vyrovnaném duševním životě člověka. Zádný človek nemá tu to ideální harmonii, ale u každého se projevuje více či méně převaha některé duševní mohutnosti nad druhou a podle toho také užíváme běžného typologického rozlišování nazývající někoho „citovým člověkem“, jiného „rozumářem či mudrlantem“, dalšího „člověkem činu“ apod., což vše ještě patří do rozmezí „lidské normality“.

Nenormální situace nastává teprve tam, kde určitá duševní mohutnost vybují na úkor druhé, nebo ji dokonce potlačí a vyloučí! Pak se ovšem setkáváme s následujícími škodlivými extrémy, které mívají zhoubný dopad na život jednotlivce i celé společnosti:

1. extrém – ROZUM na úkor citu a vůle (intelektualismus – rozumářství). Zde dochází k uplatňování rozumu bez ohledu na cit, ale také bez jakékoliv praktické činorodosti. Takoví lidé všecko kritizují, „všemu rozumějí“, dovedou o všem nekonečně dlouho debatovať, nade vše se cíti povznesení, ale pro nic se nedovedou rozhodnout, rozhoret a nadchnout a mimo své řeči a „rozbory“ nedovedou prakticky nic přinést a vykonat. Jsou z hlediska rozumového vzdělaní, sečteli a informovaní, bývají velmi inteligentní až duchaplní, ale z hlediska citového jsou podle svého vlastního názoru „realisty“, ve skutečnosti však jsou citově otupělými cyniky, kteří v nikoho a nic dobrého nevěří, z hlediska vůle jsou zcela nerozložní, nemohoucí, bez jakéhokoliv programu – rozkladní a ubíjející život kolem sebe, sami v sobě trpí (viz PILÁT J 18:38, popř. FELIX či FESTUS Sk 24:25).

2. extrém – CIT na úkor rozumu a vůle (extatismus – nestřízlivost). Zde je kláden důraz na cit a citové vzrušení bez ohledu na rozumovou kontrolu a na sebevládu. Tito lidé odmitají či odhazují rozum jako překážku „své životní plnosti“ a oddávají se často zcela nezodpovědně cizím silám a cizí vůli, stávajíce se hříčkou uvědomělé či spontánně vyvolávaných stavů, končících v „extazech“, „transech“ a jiných nervových či dokonce psychických poruchách. Z hlediska rozumového jde často o vyložený protest proti všem zákonům životní logiky, již jsou buď zkłamáni, nebo vůči ní skeptičtí, nebo jde prostě o akt vyloženého primitivismu. Z hlediska citového se považují za hledače a objevitele „pravého štěstí“ a „blaženosti“, o čemž se nazývají přesvědčují a které prakticky mimo své extaze nemají. Z hlediska vůle jsou slabochy, kteří ze situací, v nichž jsou zcela neschopní a nemohoucí, činí ctnost! (viz vrtkavý LID J 12:13 a 19:15!)

3. extrém – VŮLE na úkor rozumu a citu (FANATISMUS – volní neomylnost a bezohledné násilnictví). Zde se prosazuje činem určité přesvědčení v rozporu s zákony logiky, s naprostým potlačením zákonů srdce a lidskosti. Cíl zde posvětuje jakékoliv prostredky bez ohledu na rozum a tzv. „citovou slabost“. Fanatik nepřipustí jinou „pravdu“ a jinou „logiku“ než tu svou. Pouhá rozvaha či zdráhání druhých vyvolává jeho nelibost, kritiku či zpochybňování dokonce hněv a oponence posléze nenávist a násilnické akce. Fanatik v zájmu své „pravdy“ potlačí jakýkoliv cit, který považuje za nemístnou slabost vůči svému oponentu a dokonce se domnívá, že svou

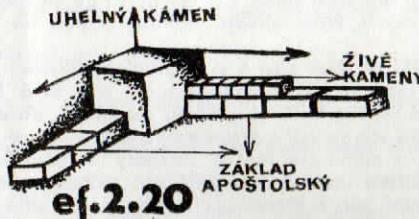
krutostí a neúchylnosti slouží „vyšším zájmům“! Fanatismus je nápadný svou jednostranností, nesnášenlivostí, panovačností a nevybíravostí v prostředcích, likvidace jakéhokoliv odporu až k nelidskosti a zrůdnosti. (Viz synhedron židovský L 23:2, 5, 10, 18, 21, 23, 35 a SAUL TARSENSKÝ Sk 9:1, 2, 1Tm 1:13)

Duch Boží vede k harmonii a ne k disharmonii v životě člověka. Bůh, který je sám moudrost, nezavrhuje přece rozum, který člověku dal, ale OSVEČUJE! Bůh, který je láska, nepotlačuje cit, ale rozvíjí jej v pravé lidské hodnoty lásky, která nehledá svých věcí, Bůh, který je tvůrcem všeho dobrého a konstruktivního, nebere člověku jeho vůli, ale pěstuje a posiluje ji ke všemu dobrému tvůrčímu. KŘESTAN jako Boží syn, maje Kristova ducha, nemůže být ani neplodným a chladným intelektualistou a cynikem bez optimismu víry, nemůže být nestřízlivým extatikem a blouznivcem bez účinné lásky k bližnímu, tím méně fanatikem a bezduchým nástrojem, který znásilňuje svůj vlastní rozum a ubíjí v sobě jakýkoliv cit jen proto, že sleduje nějaký „vyšší“ cíl, který už z toho titulu nemůže být vyšší, protože není ani lidský, natož Boží!

Skutečný křesťan neupadá do extrému ani ve smyslu obecně společenském, tím méně ve vlastním smyslu náboženském, protože Bohem osvíceným rozumem věří, Bohem vyvolanou láskou miluje a od Boha zmocněnou vůlí svým bližním slouží, čině to, co je libého Bohu i lidem.

Pán Ježíš zjevil plnost Boží moudrosti a zákonitost pravého životního smyslu pro mne, Pán Ježíš zjevil dokonalou lásku Boží ve své nežíšné oběti za mne a Pán Ježíš zjevil velikost a neúchylnost Boží vůle s jeho absolutní svrchovaností při mně! Jaká to harmonie duševních mohutností a jak někdy daleko od ní býváme my, lidé, ve své porušenosti, nedáme-li se vysvobodit z ní našim Pánem!

Kk

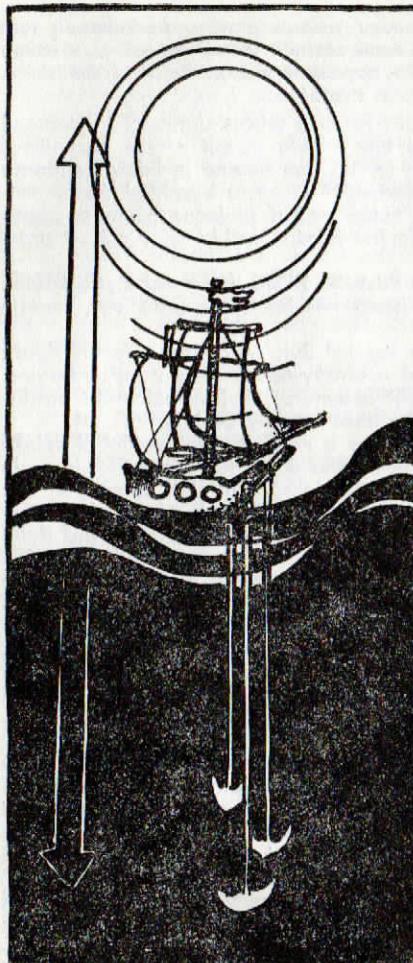
● Hriech nás doprevádza, kamkoľvek sa pohneme, ba i do samej prítomnosti Božej. Hriech nie je iba to, čo sa usiluje na nás zaútočiť a zraníť nás vtedy, keď sme od Boha vzdialení. On nás bude prenasledovať až k bránam neba, a keby to bolo možné, i do samého neba. Veď hriech sa nezrodil na Zemi. Pred pádom človeka bol ešte iný pád. Biblické učenie o hriechu sa zakladá na tom, že hriech vo svojej podstate je dispozícia, stav srdca. Je to zbožňovanie samého seba a tento sklon srdca nás môže doprevádzať až do prítomnosti Božej. Preto Pán Ježíš tak dôrazne o tom hovorí v kázani na vrchu, Matúša 6. kapitole.

● Láska, sympatie, taktnosť a schopnosť priblížiť sa k ľuďom s evanjeliami, to všetko sa rodi na modlitbe. Ak chcete pozitívne vplývať na druhých, musíme ich predovšetkým milovať. A ak chcete milovať, musíte sa modliť.

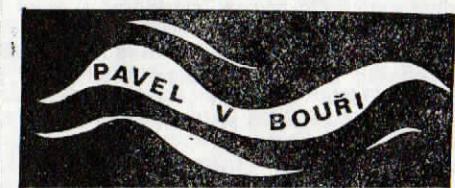
● Sila prírody môže byť demonštrovaná len cez hurikán a sila evanjelia sa v plnosti prejaví len vtedy, keď je křesťan postavený do skúsky. Keď chce Boh dokázať, že môže dať aj v tmavej noci na perly pieseň, najprv musí spôsobiť noc.

Do modlitby musíme dať celé srdce a za túto skutočnosť musíme byť ochotní zaplatiť akúkolvek cenu.

pripr. -jk

Nevíme, co se děje v srdcích pasažérů PŘI a PO tak mocném Pavlově svědecvi (Sk 27:21-26). Víme však, že se poselství Boží nevrátí a ani nemůže vrátit zpět prázdné! (Iz 55:11). I když se zatím neobjevuje žádná kladná reakce, nic nemůže apoštola odradit od jeho jistoty ve smyslu jeho svědecvi a od jeho hotovosti opět této lidem posloužit v víře! Zatím plynou další noci ve strastiplné pouti plavců až konečně čtrnáctá půlnoc vysilujícího bdění potvrzuje, že slovo zvestováne apoštolem je opravdu Božím slovem – je zde onen tak těžko uvěřitelný důkaz: břeh na obzoru a s ním i oprávněná naděje na záchrannu (v. 26, 27).

Povšimněme si nyní, jak na tuto skutečnost reaguje člověk ve své tělesné přirozenosti:

1. měří hloubku vody a sonduje půdu pro přistání (v. 28). Sotva se objeví sebe-menší naděje na záchrannu – na změnu nepříznivých životních okolností – v tu chvíli zapomene na všecká svá dobrá předsevzetí, sliby, na svou původní moudrost v nedůvěřivosti a kritičnosti a v další potřebě „důkazů“, „aby mohl věřit!“ Je to v pravém opaku vzhledem k Božímu požadavku: nejprve věřit a pak teprve vidět a ne nejdříve vidět a pak věřit, jak si to člověk zásadně obrací! Vidíme, jak všecko to měření hloubky vody nevedlo k ničemu právě tak, jako nikdy k ničemu nevedlo a nevede lidská kritika Božího slova!

2. spouští čtyři kotvy z obavy před skalisky (v. 29). V souvislosti se svým měřením docházejí plavci zcela nutně k jedinému logickému závěru: spoléhají se na své kotvy – na „reality“, které jsou člověku přirozeně bližší, než „stále nedostačující“ Boží důkazy: na své vědění, na svou dosavadní zkušenosť, na svou dovednost a na osvědčené, obecně užívané prostředky. Tak se člověk sice vcelku úspěšně chrání před rizikem ztruskotání, ale nic na své situaci nevyřeší a trčí bezradně na místě, aniž se pohně kupředu.

3. čekají na rozedení (v. 29). Vidíme, jak se zcela zákonitě plavci vracejí k původnímu stavu nemohoucnosti a bezradnosti, v níž potřebují den – světlo, kterého se jim nedostává. Když konečně zasvítí světlo – pokračují opět na započaté cestě svévolí, v níž dojde až

4. k hanebné zradě těch, kdož jim důvěrovali, podlým pokusem opustit bárku v záchranném člunu (v. 30)! Jak hrozné je pouhé předstírání určitých hodnot oněmi

lodivody, aby získali důvěřivé pasažéry pro svou zíštnou plavbu, podnikanou ryzem z obchodních důvodů. V kritické chvíli, kterou sami zavinili, utíkají ze scény „v zájmu sebezáchovy“ a nechávají své věřící zákazníky napospas vichru, bouři a skaliskům. Jak často se opakuje právě tato situace v lidském životě!

5. Jen násilí může za těchto okolností zmařit zradu a udržet klamající i oklamáne v jakési zdánlivé solidaritě tím, že se všichni bez rozdílu ocitají v téze bezúnikové situaci bez jakýchkoliv šancí na osobní výhodu (v. 32). Jak smutná je lidská solidarita jen na principu hřichu a sobectví! „Cesta marinářů“ je cesta bezohledného individualismu ve jménu falešné svobody, v níž se nutně zrazují společné zájmy a „cesta vojáků“ je cestou násilného kolektivismu ve jménu falešné solidarity, v níž se ztrácí osobní svoboda a pocit lidské důstojnosti.

Cesta sobectví nikdy nemůže zavést bárku lidského života jinam než k ztruskotání. Jak diametrálně jiná a konstruktivní je cesta nesobectví – cesta víry, naděje a lásky Pavlovy! Cesta Kristova ducha!

1. Pavel vidí dál než „marináři“ a setník s vojáky! Bůh, jehož jest a jemuž slouží, mu zjevuje lidskou přirozenost v pravé podobě a všecky lidské cesty v jejich tragice. Zjevuje mu rady lidských srdcí. On nemůže být oklamán, jak jsou oklamáni prostoduši vojáci. On zná ty „marináře“ – a on také dobře zná ty „vojáky“! (v. 31).

2. Pavlovo bytí a zachování je v Bohu. Bůh sám a ne námořníci, vojáci či nějaké rozmazy přírody či „slepého osudu“. Tím, že sebe Bohu dal a jen jemu žije, je zcela osvobozen od svého sobectví a od všech problémů, které trápí lidi kolem něj (viz „vy nebudeste“ a nikoliv „my nebudeme“ – v. 31). On ví, že má stát před císařem a nijak se nestará o to, jak to Bůh zařídí. To je Boží věc. Jeho, Pavlova, je víra Bohu a služba blížním k věře.

3. Pavel všem pasažérům lodi bez rozdílu dokonale rozumí, protože sám dříve vedl způsob jejich života a dnes prozívá v Bohu své dokonalé vysvobození a svobodu – ne ovšem od strastí, ale od všech problémů, jimiž se člověk trápí. On ví, že řešením rozporu mezi „marináři“ a vojáky nic pro sebe nezíská, že se tím nic na jeho zemském osudu „mnoho trpěti pro jméno Páně“ nezmění – a přece či vlastně proto on jediný je schopen řešit současný rozpor v Boží moudrosti k obecnému prospěchu všech, i když je jejich pozemská naděje – bárka – nedvratně odsouzena k ztruskotání (v. 31).

4. Pavlovo slovo od Pána představuje teprve pravé rozedení v pravém smyslu slova. Ono je spojeno s kladným a zcela nezíštným přistupem plným účasti a povzbuzením místa – (v jeho případě lidský zcela oprávněný) – „stažení do své vlastní bezpečné ulity“. Bůh není pro něj skrýši ve smyslu dezerce od úlohy svědectví „nesympatickým lidem“ a „nesympatickém prostředí“, kdy má „každý sám svých problémů dost“, kdy to je podle našeho názoru „zcela zbytečné a marné“ či dokonce „škodlivé“ a kdy je „nutné mít na zřeteli vlastní duchovní, duševní a fyzickou sebezáchovu“! Nevykazujeme často i my nějakou tu snahu zachraňovat stůj co stůj svou vlastní bárku bez Boha po vzoru vojáků či ji dokonce opouštět bez Boha po vzoru oněch „narínářů“? PRAVÁ SKŘÝŠE a PRAVÉ PŘEBÝVÁNÍ V BOHU vede právě k osvobození od sebe sama, od svých názorů, předsudků a představ k službě tam, kam nás postavil Bůh k posle a povzbuzení těm, k nimž nás On poslal bez ohledu na jejich postoje a cesty, a bez ohledu na naše vlastní názory o nich a naše předsudky k nim! Vždyť oni jsou účastníky Boží milosti už tím, že se s nimi plavíme a my nemáme vůbec práva na jakýkoliv druh odcházení od svých úkolů a ze svých míst. Přebývat v Kristu, v jeho Duchu, právě oddělení pro Něho znamená vždy novou silu jít za těmi, kteří nás nechápou, podezírají, odmítají a nám křivdí, protože neměli dosud nikdy příležitost porozumět sami sobě a Božímu myšlení o sobě – a tak zůstávají naplněni svými předsudky o nás. Být v Kristu znamená vždy novou silu snášet a odpouštět, na všecko zlé zapomínat a tedy nermostit se, neizolovat se, nezahroknout, neupadat do vzdoru či nenávisti. Boží člověk se vždy sytí, je nasycen, má a nese onen jediný chléb pravé posily LÁSKY KRISTOVY – JEJ SAMÉHO ve svědectví osobního života a to zcela otevřeně, směle a radostně. Není možné, aby mohla a měla hodnota a aktuálnost evangelia Kristova něco ztratit ze své moci tam, kde je skutečný Duch Kristův a kde jsou věrní svědkové na svém místě. Kde plní charakter „dobrých pastýřů“ a ne „nájemníků“. Ano, je nevyhnutelně zapotřebí ztruskotat se

svou vlastní bárkou duchovních představ a zvyklostí, aby mohl věřící člověk na té jemu cizí bárce konat a plnit své výsostné duchovní poslání.

5. A tak, a JEN TAK byli všichni potěšeni a co víc – I ONI POJEDLI! To je něco nádherného pro tebe i mne, drahý bratře, sestro – abychom ty i já byli potěšeni a „dali se také sami s novou chutí do jídla“! Vždyť přece máme ten CHLÉB a dosud můžeme jej něst, lámat a dávat všem hladovějícím, bezradným a tápajícím kolem nás. Jak aktuální je uvažovaný předmět pro nás právě v dnešní době! Jestliže ani „vrabček nepadá na zem bez Otce našeho a i naši vlasové všichni na hlavě sečteni jsou“ (Mt 10:29-31) a jestliže „milující Boha VŠECKY věci napomáhají k dobrému (R 8:28) – a víme tedy, že VŠECKO podléhá jeho svrchované autoritě, již se NIKDO a NIC NIKDY nevymkne z rukou – stojíme všichni před novým zvažováním a přehodnocováním ceny svého svědectví a služby lidem k věře, jak nám to zjevuje Pán na svém věrném služebníku Pavlovi právě v té bouři s chybujícími lidmi na jedné lodi v situaci, která mu nedovolila útek někam na izolované místo pod plachtu do podpalubí.

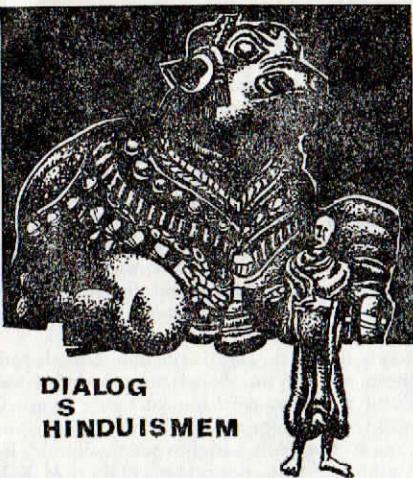
Není často u nás také snaha „sondovat dno“ a „těmi našimi olovnicemi“, „házet nějakými jinými kotvami“ a docela jinam než máme, čekat na rozedení tam, kde přece máme mít už dříve své světlo v Pánu a v jeho přístupu ke všem hynoucím bez ohledu na jejich postavení a moc na světě, nebo nemáme dokonce snahu opouštět lod jako „odbornici v plavbě“ pomocí svých vlastních „záchranných členů“ bez ohledu, jak to s těmi, za něž jsme převzali odpovědnost, dopadne? KDE a V KOM je vlastně nás život zakotven a JAK vlastně máme na těch bárcích a čluncích uprostřed rozboureného moře, kam nás Pán poslal, sloužit druhým, když se sami svých vlastních bárek a člunů křečovitě přidržujeme – a chceme na nich unikat všem bouřím a vichrům zrovna tak jako ti druzí? Nezapomeňme, před kým a před KÝM máme a zajisté také budeme stát! Blažený Pavel uprostřed bouře, nepohnutelný v Bohu a věrný na místě, kam jej Bůh postavil! Vždyť on mohl vidět, jak byli všichni potěšeni Božím slovem a Boží věrou a jak i oni všichni pojedli ten Bohem požehnaný chléb! (v. 35, 36).

-Kk

Znáte 2. knihu Samuelovu?

1. Jak dlouho kraloval David v Hebronu?
 - a) dva roky a tři měsíce
 - b) sedm let a šest měsíců
 - c) třicet a tři léta
 2. Abner, Saulův vojevůdce:
 - a) padl v boji
 - b) byl popraven Izbozem, synem Saule
 - c) byl zákeřně zavražděn Joábem
 3. David začal kralovat
 - a) ve 20 letech
 - b) ve 30 letech
 - c) ve 40 letech
 4. David porazil Filistinské za šustění moruši
 - a) v Rejaim
 - b) v Rafidim
 - c) v Rochobot
 5. Uza byl syn:
 - a) Obededoma Gittejského
 - b) Abinadabílu
 - c) Achiuúv
 6. Jedidiah se jmenoval:
 - a) Davidův bratr
- b) Davidův syn**
c) Ammonitský králi, který zhanoval Davidovy posly
7. Absolon zabil svého bratra:
 - a) Amona
 - b) Amana
 - c) Amnona
 8. Sloup v údolí královském si dal postavit na památku
 - a) Amaza
 - b) Absolon
 - c) Joáb
 9. David měl proroky:
 - a) Sádochá a Abiatara
 - b) Abiatara a Nátana
 - c) Nátana a Gáda
 10. Trest za sčítání lidu byl:
 - a) sedm let hladu,
 - b) tři měsíce byl David pronásledován,
 - c) třidenní mor v zemi.
- tp

Správné odpovědi k otázkám:
„Znáte 2. knihu Samuelovu?“
1b – 2S 2:11; 2c – 2S 3:27; 3B – 2S 5:4;
4a – 2S 5:22; 5b – 2S 6:3; 6b – 2S 12:
25; 7c – 2S 13:28; 8b – 2S 18:18; 9c –
2S 12:1, 2S 24:11; 10c – 2S 24:15.

DIALOG S HINDUISMEM

(IV. část)

Dříve než se seznámíme s dalším základním kamenem učení hinduismu, zastavme se u zajímavé a početné skupiny indické společnosti — u svatých mužů. Titul „sádhu“ patří mužům (i ženám) — náboženským asketům, kteří se zřekli občanského i rodinného života a zvolili si toulavý život žebráků. Oblečeni v žlutěoražnový šat, v ruce hůl a po boku mísku na jídlo, procházejí zemí. Žijí z milodarů.

„Svatí muži“ se zúčastňují poutí a různých náboženských slavností, kde je jich možno pozorovat při nejrůznější činnosti. V tichém rozjímání i hlasitém ohajování svatých knih, jako jogini a mystici, jako faktiři sedící na podložkách z ostrých jehel, asketi stojící celý den ve studené vodě nebo upírající zrak do slunce až k oslepnutí, medituující ve stojí na hlavě a tak podobně. Jsou mezi nimi muži významní, ale i podvodníci.

Potulujících se „svatých mužů“ jsou v Indii miliony. Nic nedělají, nikomu neslouží a nestarájí se o nic než o své osobní spasení. Jediným kladem jejich činnosti je, že učí lid, aby se smířil se svým údělem na zemi a takto si polepšil v příštím převtělení. Učí střízlivosti, odříkání a pokoře.

Seikání s muži, kteří zametají řidkým košťátkem cestu před sebou, aby nespáchali zločin a nezašlápli mravence neb brouka, není zvláštností. Jiní z téhož důvodu mají na svých nohou

Sádhu — Svatý muž

upevněny rolíčky varující svým zvukem vše živé, a další si vážou přes ústa šátek, aby neudechli a neublížili hmyzu. Ptáte se po přičinách takového jednání? Je to úcta ke všem živěmu, půrozený důsledek víry v převtělování, tzv. „sansaru“. A to je námět k dnešnímu uvažování.

Podle Indů je každá bytost v podstatě věčná, procházející životem vždy v nových a nových metamorfózách — proměnách. Člověk se prý nepočiná narozením ani nekončí smrtí. Před narozením prožil už mnoho životů lidských, zvířecích, rostlinných a mnoho životů na něho čeká. Jakmile umře, narodí se někde jiná bytost, která je jeho pokračováním. A tak podle hinduismu i buddhismu je dán člověku projít v opakování návratach celou stupnicí bytostí, přičemž často stoupá a klesá. Jeho putování ve světě trvá tisíce let. Kloběž životů je prý věčný a bezvýhradným zákonem, jemuž podlehá vše živé v celém vesmíru.

Tento mýtus má hluboké důsledky v osobním životě jedince i celé společnosti. Když zmíří indické matce dítě, těší se, že se dítě narodí v některé jiné rodině. Stane-li se, že se opravdu v

okoli narodí bezprostředně novorozeně, kola života, jemuž člověk jen přihlíží a oddává se? Přestává být pánem přírody a tvorstva, jež ovládá svou vůli. Je jen jedním z nich, je jen „šťastnějším druhem a přítelem“ všeho živého.

Když zmíří člověk, který např. žil v nepřátelství se sousedem, běda mu, jestliže se převtělí do sousedova domácího zvířectva. Příběh o převtělení zemřelého muže v osla je víc než výmluvný. Stalo se, že takto narozený osel v rodině protivníka byl nejnešťastnějším oslem, neboť si na něm majitel vyleval svůj hněv nastrádaný za léta. Po dlouhém vyjednávání a za pomoci kněze získává osla znova vlastní rodina a tento se pak stává nejlepše živeným a nejšťastnějším oslem v kraji.

„V převtělení je buď odměna nebo trest“, vysvětluje nám průvodce, „představte si život jako cestu. Cesta má milníky. Na dvacátém milníku člověk umírá. Řekněme, že za svého života byl dobrým mužem. Dopustil se jen lehkého hříchu a za tento hřich se objevuje po smrti převtělen v moskytu, který žije jen jeden den. Je to trest na jeden den. Znovu se narodí jako lidská bytost a znova začíná jeho cesta u dvacátého milníku. Předpokládejme, že žije dál a dosudne šedesátého milníku života a spáchá více velkých hřichů. Umírá a rodi se znovu, např. v podobě slona, který žije 100 let. Znovu se pak rodi jako člověk a znova začíná u šedesátého milníku. A takto pokračuje dál v nejrůznějších variacích proměn, z nichž každá je vyjádřením odměny či trestu, a těch proměn je „osmdesátýři tisíc.“

Co dodat k tomuto mýtu o nekonečném bloudění duše od života k životu, o bezduchém mechanismu otáčejícího se

Jogin s hlavou zahrabanou ve svahu.
Leží tak téměř celý týden.

Snad se teď někdo netrpělivě tázá, jak si představují Indové vymanění z tohoto „věčného návratu“. Odpověď není jednoduchá, neboť hinduismus nemá určitého vyznání, ale přece se dá říci: teprve osvobozením se od žádostivosti, odstraněním tzv. konečných prvků a splynutím v brahminství končí individuální existence jedince. S tím souvisí mnoho způsobů umrtvování, askéze, dorozváni rituálních obřadů, návštěvy chrámů a poutí, přinášení oběti. Tak učí hinduismus. Nepostoupíš výše, „dokud posledního haléře nezaplatíš!“ Až vyplatíš svůj dluh a zúčtuješ s karmou, pak budeš volný a nic nebude překážet tvé radosti a štěstí.

Budha toto učení prohlubuje a ukončení „sansaru“ spatřuje v dosažení nejvyššího stavu nirvány, to je potlačení všech žádostí, opuštění rodiny, zřeknutí se veškeré činnosti, „zhasnutí svíce života“. Nirvána je vyvrcholením extáze, je dobranolým a vědomým odchodem ze života, „zjemnělou sebevraždou“.

A tak na indickou společnost pásobí sídle tma hinduismu. Ovlivňuje myšlení milionů, které trpí, strádají a čekají. Na co čekají? Nečekají na lepší a šťastnější dnešek, ale na lepší zítřek. Čekají a věří, že snad příště se narodí v lepším převtělení, jako bohatí, zdraví a šťastní. Čekají marně.

Popsané učení karmy i sansaru tvoří základní kameny všech náboženských a filosofických systémů Indie, jež jsou respektovány jak staroindickými filosofy, tak i moderními reformátory. Současné pokrokové snahy o sociální reformy a životní jistoty pro všechny vrstvy národa se takto tříští o tisíceleté bariéry karmanového fatalismu.

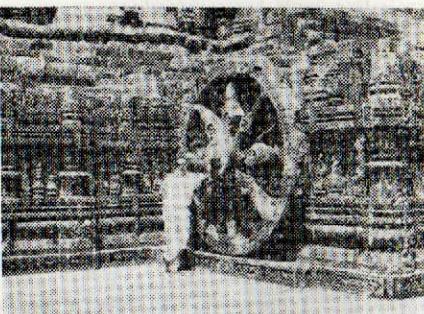
Odvraťme se od tohoto zmateného a nebezpečného učení, které odvádí na scesti nejen národy Indie, ale i jiných zemí! Ano, hinduismus má zejména v tomto článku svého učení mnoho vyznavačů. Obírají se jím přívrženci křesťanské vědy, teosofové, spiritisté a okultisté, kteří potvrzují svými výzkumy styk se záhrobním životem. Ale hinduismus se ozývá často i kolem nás, když se hovoří o proměnách lidského života

podle zákonů přírody, která se ukládá k zimnímu spánku jako do hrobu, aby se s příštím jarem znova probudila k novému životu. V různých obdobích se objevuje stará dábelská lež: nikoli nezemřete smrtí, ale otevrou se oči vaše... Gen. 3:4, 5. A člověk stržen filosofickými výmysly a chorobnými předlouhy je oklamán a jeho pozornost obrácena od zodpovědnosti za přítomný život.

Bible zjevuje vůli Svatého Boha a je jedinou autoritou pravdy. Praví: Uloženo jest lidem JEDNOU UMŘITI a potom bude soud (Žid. 9:27). ŽIVOT ČLOVĚKA JE JEDINEČNÁ A NEOPAKOVATELNÁ EXISTENCE a jeho nejvyšším určením a smyslem je — poznat Boha a Jemu sloužit. Cena jedné jediné lidské duše převyšuje cenu celého světa. Má takovou cenu, že Bůh sám přichází tuto duši zachránit svým milovaným Synem, který pro ní nasazuje svůj vlastní svatý život.

Podobenství o ztracených věcech, penízi, ovcí a synu, i podobenství o perle nadherně vyjadřují velikost Boží lásky k člověku. Pochopil jsi to?

Pán Ježiš říká: Kdo slovo mé slyší, a věří tomu, kterýž mne poslal, má věčný život, na soud nepřijde, ale přešel ze smrti do života (Jan 5:24). Nešťastný člověče, co chceš konat ty pro svou spásu, kde ji hledáš, kde bloudíš? Po-

Kolo života v Konaraku

hled, spasení je připraveno, je hotovo, je v Pánu Ježiši, Božím Synu.

Již dnes, v přítomnosti, předkládá Bůh řešení hříchu padlého člověka. A to řešení je v radostném poselství, že Bůh hřich odpouští. Nepolepšuj se, ne-napravuj, neodčiňuj — jen věř Věř, že On byl souzen za tebe a přijmí od Něho nový život zdarma. Dnes můžeš přejít ze smrti do života, který nekončí.

A tak máme důvod k jásotu nejen nad jedinečností a originálností života a nad přednosti smysluplné životní tvorosti, ale především nad strhucí a slavnou skutečností, že náš život je zachován, povyšen a obohacen poznáním lásky Boží v Kristu Ježiši! — sek-

VYDARENÁ OPERÁCIA

Chiara Valvová v Taliansku ochrnula na pol tela, prestala hovorit a aj jej zrak oslabol. Išlo o ochrnutie žil, ktoré slúžia na kolobež krve do mozgu. Známy taliansky neuroológ, prof. Dr. Angelo Chlasserini rodičom dievčatka odporúčal, aby ho dali operovať v Japonsku. Na klinike japonskej univerzity Tohoku je Dr. Jiro Suzuki, ktorý jediný na svete robí takéto operácie.

Tento návrh nebolo možné uskutočniť, pretože dievčatku hrozila smrť a takú dlhú cestu by neprežilo. Rodičia preto požiadali o operáciu Dr. Chlasseriniho. Ten sa podujal na túto fažkú úlohu s podmienkou, že slávny chirurg Dr. Suzuki bude s ním počas operácie v nepretržitom telefonickom spojení a podľa jeho rozkazov sa bude operácia prevádzkať. Táto podmienka bolo dodržaná a operácia sa podarila. Dievčatku bolo navrátené zdravie.

Úspech tejto operácie bol v tom, že taliansky chirurg si nedovolil robiť nič bez pokynov naslovo uzatvoreného odborníka.

Aj Pán Ježiš je jedinečný, keď ide o záchrani ľudských duší. Ale k tomu si používa aj nás ako „Božích spolupracovníkov“ (1K 3:9). Ak robíme pod vedením Ježiho Ducha, práca sa darí; ale ak si dovolíme robiť inak, neskončí to dobre. Mnohí Pánovi povedia onoho dňa: „Pane, či sme v Tvojom mene neprorokovali, ... to a ono nerobili?“ Vtedy im povie: „Nikdy som vás neznal“ (Mt 7:21–23).

Budeme preto v stálom spojení s Ním, aby sme konali Božiu vůlu pod vedením Ježiho Ducha.

-pu

6

15. hodina – 4:1–9

V týchto veršoch si trikrát čítame výraz: v Pánovi.

Stojte v Pánovi... Ako? Tak, ako to Pavol písal v 3:17, 20, 21. Ako občania nebies, Nestarajme, neradujme a nermútme sa z vecí tohoto sveta, ale stojme v Pánovi ako nebeskí občania.

Všetko, čo Pavol vysvetľoval v tomto liste, malo cieľ priviesť k Pánovi a utvrdiť v Pánovi, rozhjniť v láske k Pánovi, v práci pre Pána. Keď už mnoho zdôraznil, piše: „Tak stojte v Pánovi, milovaní!“ Do Noho ste zasadení, zaštepení ako letorasty. Zostávajte v Nom. Bol čas, keď ste boli a žili bez Krista, boli ste nepriateľmi, ale teraz ste už v Kristu. Pavol piše v 2K 12:2: „Znám človeka v Kristu...“ To bol on, on bol v Kristu. Kto je v Kristu, nuž ten je novým stvorením. Všetko je nové. Starý pomer k Bohu i k ľuďom pomínil. V Kristu je človek novým stvorením, je zasadéný v Nom a tam má brať a silu. To, že sme sa do Pána dostali, nepokračuje mechanicky. My sme tam preložení vierou a Božou milosťou. No ak nemáme vieru, tak tam nestojíme, ale blúdime. Ak máme vieru, sme tam a sme šťastní. Dbajte, aby ste tam boli, tam stáli, nech vás nikto nevyláka z Noho!

Ak stojíme v Pánovi, to hned každý vidí. Taký človek je bezpečný a plný radosti. Taký je ako Jozef (1M 49:22), ktorého letorasty prerastajú cez mür. Aj susedia majú z neho ovacie. Tak aj tí, ktorí stojia v Pánovi. Tí majú dosť nie len pre seba, ale majú čo dať i iným. To je výza — tak stojte v Pánovi. Nie hocíjako. Vyžaduje to stálosť — tam byť zakorený ako strom. Strom sa nestahuje ako automobil. On stojí a rastie na mieste. Tam berie i výživu. Stojme tedy i my v Pánovi.

Jednomyselnosť v Pánovi. Napomenutie k nej je vo verši druhom.

Verš 2. „Evodiu napomínam i Syntychu napomínam, aby na jedno a na to isté myсли Pánovi.“

To je výza k jednotnosti. Evodia a Synticha neboli hocíjaké ženy, prepáčte ten výraz — klebetnice. Oni pomáhali v diele Pánovom (v. 3), boli užitočné, no potom sa „niečo“ vyskytlo... A kde sa nevyskytlo? To boli významné postavy, no vzniklo nedorozumenie, škripky. Ozaj, či sú i tu také dve ženy — sestry, ktoré tu sedia a sa často škripia?

A viete, skadial píše Pavol túto epištolu? Z Ríma do Filíp. To je diaľka. Epafroditus mu priniesol zvest: „Vieš čo, Pavol? Tie dve sestry sa ti pohnevali.“ Tak d'aleko zájde zlá zvest. Pavol ju zdáleka rieši.

Verš 3. „A prosím aj teba, pravý Syzygu, pomáhaj im, ktoré sa spolu so mnou borili v evanjeliu aj s Klementom a s ostatnými mojimi spolupracovníkmi, ktorých mená sú v knihe života.“

Pavol píše list Syzygovi, ktorý ho mal prečítať. Keď sa Pavol dozvedel, že tie dve ženy v zborze sú pohnevané, nemával nad tým rukou, ale za šíre sveta, z Ríma im píše, aby sa pomerili za každú cenu. Keď stoja v Pánovi, nemôžu byť pohnevané.

V jednom kostole sa raz stalo toto: Prišiel tam jeden pán trochu neskoro. Hľadal si miesto na sedenie, no všetko bolo plné. Iba v jednej lavici, ktorá bola pre troch, sedeli dvaja ľudia na oboch koncach, stred bol voľný. Tento pán požiadal jedného z nich, aby sa posunul do stredu. Ten ale ukázal na toho druhého a povedal: „My sa hneváme.“

To sa stáva. Dôvod k hnevnu medzi dvoma ľuďmi sa nájde. Ale Pavol píše, aby sa pomerili za každú cenu, aby sa zjednotili. Nedá sa odôvodniť alebo dokazovať, že ja to nemôžem. Môže každý, kto je v Pánovi. Len keby sme neboli v Pánovi, i tak by to bolo snáď možné. Čo malí Evodia a Synticha robiť? Niektorá mala prísť k tej druhej a povedať: „Prepáč mi, že som...“ Zdá sa, že toto boli vznešené dámy v tej dobe, no to nemalo byť na prekážku pokory.

Takýto stav nejednotnosti čo len medzi dvoma ľuďmi v cirkvi by nemal byť. Každému má na tom záležať – viesť k jednote. Nech nám to nie je ľahostajné. Pavol sa o to usiloval z Ríma. Povedzme, že vo Filipách bol veľký zbor. Môžeme si myslieť: A čo, keď sa z takého veľkého zboru dve ženy povadia? Ved' sú ženy. Nevravme tak! Keď sa do hodín dostane malá smieška, už nejdú. Tak je to i so zborom. Bol som raz v jednom zhromaždení. Slúžil som im Slovom Božím, no nejak mi to nešlo. Aj som sa snažil, no služba mi nešla a nešla. Na druhý deň som zas mal slúžiť a rozhodol som sa hovoriť im po slovensky, aby mi to lepšie išlo. Predtým som hovoril po česky, aby ma lepšie rozumeli. No zprvu mi to nešlo, hoci po slovensky. Aká bola príčina? Niektorí medzi nimi boli navzájom pohnevaní. A kde v zbere, hoci vo veľkom, sú čo len dve duše pohnevané, už je tam bránené voľnému prieschodu Božieho požehnania. Veľmi záleží na tom, ako sa jednotlivci v zbere majú navzájom voči sebe. Preto aj Pavol sa až z Ríma usiluje o zjednotenie týchto žien, lebo vie, aké je to dôležité. Tak aj my, ak nechceme zbor pripraviť o požehnanie, rýchle sa zmierme a zjednoťme, ak pomerne nie sme a nemyslíme na jedno a to isté v Pánovi.

Tieto dve ženy – sestry pracovali s apoštolum v evanjeliu. To ale neznamená, že kázali. Niekoľko môže velia kázat, a pritom neborí sa v evanjeliu. Niekoľko zasa nemusí kázať vôbec, a borí sa v evanjeliu.

Radosť v Pánovi. Výzva je vo verši 4.

Verš 4. „Radujte sa v Pánovi vždycky a zase len poviem: Radujte sa!“

Kde sú splnené dve predložené výzvy: stálosť v Pánovi a jednomyselnosť v Pánovi, tak je ľahko splniť i toto. Pán nikdy nežiada od nás to, čo by bolo pre nás nesplnitelné a čo by On nezabezpečil. Príčinou našej radosti je sám Pán. Mení sa On? Nemení. Tedy ani príčina našej radosti sa nemení, je stále veľká, tá istá a jednaká. Z toho vyplýva, že my môžeme a máme sa vždycky radovať.

Nehemiáš, keď videl postavenie svojho národa a stav Jeruzalema, bol smutný, lebo mu nemohol nijako pomôcť. „A riekl mi: Pozostali, ktorí pozostali zo zajatia tan v tej krajinе, sú vo veľkom súžení a v potupe, i mür Jeruzalema je rozborený a jeho brány sú spálené ohňom. A stalo sa, keď som počul tie slová, že som sadol a plakal som a smútil som niekoľko dní, postil som sa a modlil pred Bohom nebies.“ Preto mi povedal kráľ: Prečo je smutná tvoja tvár, keď nie si nemocný? To nie je iné ako zármutok srdca. A bál som sa náramne.“ (Nh 1:3-4; 2:2). Keď ale dostal povolenie a splnomocnenie Jeruzalem budovať, nikdy viac už nebol smutný. Už iba vyzýva k radosti: „Nermúťte sa, lebo radosť Hospodinova je vašou silou“ (Nh 8:10). Našu radosť v Pánovi často stráčame pre zemské veci, prikladáme k nim srdcia a pri nezdare nám pôsobia zármutok. Toto je nesprávne, lebo sme nebeskí občania. Sú však aj kresťania, ktorí hovoria, že sú smutní preto, že tak veľa ľudí je ešte v rukách satana. Že stav ľudu na tejto zemi je, ako bol stav národa izraelského v zajati. I toto by nemalo a nesmie zabraňovať radosti v Pánovi. Keď Nehemiáš svojmu ľudu pomôcť nemohol, bol smutný. No keď mohol, bol radostný. A my dnes nemôžeme a či môžeme stať ten nebeský Jeruzalem? Isteže môžeme. Môže ten, kto slúži v zhromaždení Slovom Božím, môžu i sestry, môžu i tí, ktorí sú pripútaní doma na lôžko modlitbami túto výstavbu podporovať. A preto môžete byť užitočným, nemusíte preto byť smutný. Smútok übera silu.

Veriaci má mať radosť v srdci, na tvári, v rukách, v nohách. Nie takú radosť, ktorú si ľudia kupujú za peniaze, a to ešte nevedia, či naozaj sa budú radovať. My máme večnú stálu príčinu k radosti.

Radosť je vitačníkom veriaceho človeka. Ak je v tele dostatok vitamínov, telo je menej náchynné na choroby, je odolnejšie. Tak i kresťan, ktorý má radosť v Pánovi, je duchovne zdravý. Nie je náchynný na urážky, lebo má neutrasiteľnú radosť.

Majme teda tieto tri veci v Pánovi: stálosť, jednomyselnosť a z toho vyplývajúcu radosť.

Verš 5. „Vaša prívetivosť nech je známa všetkým ľuďom. Pán blízko.“

Viem byť prívetivý, milý, príjemný i vtedy, keď som unavený, prípadne hladný. Nikdy nemáme byť mrzutí a nevrlí. Toto je Boží rozkaz, Boh nežiada nikdy nespĺňateľné. I my máme predpoklady k naplneniu tohto rozkazu. Prečo? Pán blízko. To je dôvod, príčina. Tvoja prívetivosť má pritiahať ľudí, aby sa ta ľudia pýtali, ako je

to možné, že vieš takýn byť i keď máš snáď nejaký neúspech. A tam je príležitosť pre vydanie živého svedectva.

Verš 6. „O nič sa nestarajte, ale vo všetkom modlitbou a prosbou s ďakováním nech so oznamujú vaše žiadosti Bohu.“

To neznamená byť lajdátkmi, nepracovať. I Pavol manuálne pracoval. To znamená nestarať sa o zemské veci tak, aby mi to bralo radosť, prívetivosť, pokoj.

Tu si čítame i niečo o modlitbe. Modlitba – to má byť prosba s ďakováním. My, keď sa nodlime, veľa prosíme, málo berieme a snáď i preto málo ďakujeme. V našich modlitbách by sa malo vyskytovať oveľa viac vďak, ako tomu je. V modlitbách pri Večeri Pánovej sa majú vyskytovať len samé vďaky, tam o nič neprosíme. Modlitba, v ktorej niečo žiadame, má miesto v súkromí a v modlitebnom zhronažení. Modlitba je žiadosť. My keď píšeme žiadosť na nejaký úrad, nepíšeme tam žiadne prednášky, žiadne dlhé reči, ba naopak, snažime sa žiadosť napiisať tak, aby bola čo najjasnejšia a pritom maximálne stručná. Aj viackrát ju opravujeme, prepisujeme a vyhadzujeme slová, ktoré by tam nemuseli byť. Také nech sú i naše žiadosti k Bohu – modlitby. Najmä v zhronaženiach nech nie sú dlhé, ale vecné a stručné. Päť minút by malo byť akurát dosť, ak nie veľa. V súkromí sa môžeme a máme modliť podľa 1Te 5:17.

Verš 7. „A pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, bude strážiť vaše srdcia a vaše myšle v Kristu Ježišovi.“

Podmienkou týchto slov je verš 6. My sme náchynní starat sa veľa o zemské veci na úkor našej radosť, prívetivosti, pokaja. Tu ale pomáhajú modlitby s prosbou a s ďakováním a naša radosť, prívetivosť a pokoj nás znova napĺňajú. Veriacich ľudí by mali ostatní ľudia poznáť podľa pokoja Božieho. Boh sám a On jediný je darcem vnútorného pokoja v srdci a v mysli, čo sa prejavuje i na nováčok. Pán priniesol pokoj i svojim učenikom, vede' prvé, čo im po zmŕtvychvstaní povedal, bolo: „Pokoj vám!“ Pokoj je nutný pre budovanie. My sami sa môžeme príčiniť o svoj pokoj tým, že sa cele spoľahlame na Pána. On v nás spôsobí pokoj, ktorý je pre ľudu nepochopiteľný a je nad ich rozum.

Pokoj Boží je niečo iné, ako pokoj s Bohom. Ten druhý je podmienkou prvého a má ho každý človek, ktorý uveril v Pána Ježiša Krista ako vo svojho osobného Spasiteľa. „Ospravedlnení súc tedy z viery máme pokoj blížiť sa k Bohu skrzes nášho Pána Ježiša Krista“ (R 5:1). Každý kresťan má pokoj s Bohom, ak verí v Pána Ježiša, no nie každý má pokoj Boží. Pokoj s Bohom – to je dielo Pána Ježiša. Pokoj Boží – to je ovocie našej dôvery v Boha. Ak nám satan nemôže vziať pokoj s Bohom, tak sa snaží učiniť nás neuzloženými v Božom diele. Postaví pred nás veľké problémy a vyvolá naše starosti. A k máme starosti o zemské veci, nekonáme Božie dielo, lebo nemáme na to ani čas, ani sústredenú myšľ. Satan dosiahol svoje. Uvrhol nás do nepokoja. Ale naše verše 6 a 7 nám ukazujú na možnosť i nutnosť vystúpiť z oklamania diabla a udržovať si pokoj Boží.

Verš 8. „A ostatne, bratia, všetko, čo je pravdivé, čo je počestné, čo je spravidlivé, čo je mrvne čisté, čo je ľube, čo je dobropovestné, ak je nejaká ctnosť a jestli nejaká chvála, o tom premýšľajte.“

Pavol hovorí: O zemské veci sa nestarajte, na ne nemyslite. A na čo teda máme myslieť? Čím sa máme zaoberať? To si čítame tu. Výraz „chvála“ neznamená chválu pre seba, ale chválenie milosti Božej, ako je to myšlené aj v 1:26. Ak budeme na toto myslieť a toto hľadať, nikto nám nebude môcť nič vytýkať.

Verš 9. „...čo ste sa aj naučili a čo ste prijali a počuli a videli na mne, to robte a Boh pokoja bude s vami.“

Pavol sa dáva za príklad, ako to mnohokrát už i prv robil. A potom nielen pokoj Boží, ale aj sám Boh pokoja bude s vami.

16. hodina – 4:10–23

Filipánský zbor bol zborom, ktorému Pavol ako celku nič nevytýkal, žiadny hriech, a práve tu je takýto zvláštny záver. Tento zbor – bez zjavného hriechu – mal srdce na mieste. Tam, kde je hriech, nie je srdce pre dielo Božie. Na vine je srdce.

Tu Pavol piše o mimoriadne zvláštej veci – o dare, O dare od Ľudu. On na mnohých miestach píše o veľkých Božích daroch. No tu sa pozrieme na neho a jeho darcov. Ich starostlivosť sa rozvinula tak, že prevýšila všetky zbory.

Verš 10. „A veľmi som sa zaradoval v Pánovi, že ste sa už raz rozzelenali starať sa o mňa, na čo ste pravda aj mysleli, ale ste nemali príhodného času.“

Ked Pavol píše: „...o nič sa nestarajte...“ to znamená: O nič sa netrápte, nerobte si za zemských vecí veľkú hlavu. To ale neznamená: O nič sa nepostarajte. O dielo Pánovo a jeho podporu sa treba starať, to je predsa účel nášho života. Teda ak sa chceť starať, starajte sa na takýto spôsob. Pavol to pochválil, potešilo ho to, keď tí kedysi pohania, u ktorých dobročinnosť alebo niečo také bolo úplne neznáym pojmom, sa rozzelenali starať sa o neho a o dielo Pánovo. Kto v nich spôsobil? Listová zelen – chlorofyl – vzniká v rostlinách pôsobením slnka, premenou žiaracej slnečnej energie. Potom chlorofyl sám pôsobí využitie energie slnka v prospech rastliny. Teda pôsobením slnka vzniká a potom rastline pomáha žiť. Tak to bolo i s Filipánim. Oni sa rozzelenali. To bol prejav bohatosti života. To spôsobil v nich Boh (ako slnko u rastliny). A tým, že sa starali o Pánovo dielo, oni sami dosahovali od Boha požehnanie a hojnosc duchovného života.

Zbor vo Filipách mal oči pre tieto veci. Pavol pracoval pre všetkých. No nie všetci sa o neho starali. Dostal od Filipánov dar i do Korintu, 2K 11:7-9. Korintania nemali pre tieto potreby Pavlove ani oči, ani srdce. Korint bol jeden z najbohatších zborov, no nemali tam porozumenie pre podporu svojho apoštola a pre prácu Pánova. On nič nežiadol, pracoval rukami.

Pozdejšie sa tento stav v Korinte zmenil k lepšiemu a Pavol ich aj mohol chváliť (2K 9:2).

Ako to vyzerá v našich zboroch? V poslednom čase sa ten korintský smer dosť rozvíja v našom strede. Nechceme žalovať, ale je tomu tak. Korintania vtedy nemali pre takúto vec zmysel, lebo v ich strede bol hriech. A hriechom zaťažené srdcia a oči nevidia potreby zboru. Niet ľubivej myšlienky srdca pre ochotné dary. Pán nemal na tejto zemi miesta, kde by hlavu sklonil, a predsa nezanechal dielo tak, išiel až na Golgotu. On súc bohatý pre nás schudobnel. Nemal tu nič, čo by bolo Jeho tak, ako si to človek privlastní. Nie na tejto zemi je slast' niečo mať, ale tam hore u Pána. Robte si priateľov z mamonu, nie pánov, nech na 'namone nevíš naše srdce.

Máme radosť, keď nám Pán požehná. Veriaci majú chodiť, ako iných obohácejúcich. Nemajú ľpieť na niečom viditeľnom. Dnes však sa tak v nejednom prípade robí. Veriaci sa často voči hmote chovajú nesprávne. Dávajú tam, kde nie je treba, a tam, kde je treba, nedajú. S Pavlom v Ríme to bolo tak, že ako väzeň, nemohol si privyrobiť, no potreboval finančie na zaplatenie prenajatej izby. A tu Filipánia správne premenili tie zemské statky na tie medzinárodné a večne platné valuty v banke nebeskej. Vyhládávajme i my takéto príležitosť.

Verš 17. „Nie preto, že by so'n hľadal daru, ale hľadám ovocie hojne sa množiace na váš účet.“

Pavol hovorí: Ja tým, že to spominám, nehľadám dar, ale ovocie na váš účet. Ked sa tak rozzelenala tá ich starosť o neho, apoštol Pavol v tom videl ovocie Ducha Svätého zapisané na ich účet. Tam v nebi je to účet trvalý. Epafroditus asi práve k tomuto účelu prišiel. Pavol videl lásku, ktorá ich k tomu viedla.

Verš 18. „Ale tam mám všetkého a mám hojnosc; mám všetkého plno príjmúc od Epafroditu, čo ste poslali, ľubeznú vônu upokojujúcu, obeť príjemnú, ľubu a vzácnu Bohu.“

Hádam nikde nečítame také krásne a vzácné slová o daroch, ako tu. Ten váš dar, to je ľubezná vôňa upokojujúca, obeť príjemná a vzácná Bohu. Všimnite si len tie výrazy. Ved' sú to také výrazy, ako o Kristovej obeći. Ten kov – to má byť týmto? A komu? Bohu? Ano, je to tak. Nie že by to bola obeť rovnocenná Kristovej, ale tie výrazy sú si podobné.

Filipánia mali srdcia ochotné s láskou a vynachádzavosťou. Tá ochota, tá láska, tá je hodná takýchto výrazov, ktoré sa na ňu vzťahujú.

DANAJSKÝ dar

Víte, co je to „danajský dar“?

Kdysi dávno Řekové, čili Danaové – Danaici, dobývali po deset let město Tróju, ale zcela marně. Výsledek dlouhodobého vyčerpávajícího obléžení byl nulový. Padl Achilles, nejudatnější řecký hrdina, ale město zůstalo nedobyto. Nebylo síly, která by Tróju dokázala pokořit. A přece nakonec Trója padla a byla zničena. Jak se to stalo? To, co se nepodařilo silou a vojenskou mocí, povídlo se isti. Na radu Odysseovu zhotovili Řekové obrovského dřevěného koně, kterého zunechali před hradišti Tróje, nalodili se do svých lodí a zdánlivě odtrhli domů. Na bojišti zůstal pouze jeden Řek, převelečný za žebráka (tuším, že to byl sám Odysseus). Radost Trójanců byla obrovská. Od žebráka se dozvěděli, že Řekové se vzdali marného boje a odtrhli domů. Nechávají zde tohoto koně jako památku na neúspěšné tažení. Kůň byl tak velký, že se do města nedal vtáhnout žádnou branou, a tak Trójancé i přes radu některých ostrážitých lidí probourali hradbu a vtáhli koně za triumfálního pokřiku do města. Měl to být památník jejich udanosti a vítězství nad Řeky.

Ale „žebrák“ Odysseus v noci otevřel tajná dírku a z útrob koně vyskákala skupina po zuby ozbrojených řeckých vojáků, kteří pobili stráže, a řecká armáda, která se mezitím vrátila, směla Tróju provždy se zemského povrchu. „Danajský dar“ se stal pojmem pro dar, který působí zlo, pro zkázosný dar.

Proč si tuto událost z dánovéku připomínáme? Je to proto, že obdobná situace se v životě věřících lidí stále opakuje. I nám hrozí nebezpečí „danajských darů“. I my musíme ve svém životě často bojovat, i my jsme často obklíčeni. Ne lidmi, vždyť „naše bojování není proti tělu a krvi“, ale nepřitelem mnohem zálužnějším, kterému jde o naši duši, satanem. Tam, kde satan nemůže prorazit obrannou hradbu věřících lidí, jejich osobní statečnost a věrnost Pánu, uchyluje se ke isti. Pozor na DANAJSKÉ dary v našem životě! Satan štědře nabízí a rozdává. Dokonce i Pánu Ježiši nabízel: „Toto všechno tobě dám, jesližže padna, budeš mi se kláneti...“ (Mt 4:9). I dnes ti bude nabízet vše – skvělou budounost, kariéru, hojnosc, pochodu, vážnosť, čest – vše, nač si jen vzpmeneš. Ale pozor! Je to danajský dar. Satan nedal nikomu nic zdarma. Za takovýto dar zaplatíš příliš velkou cenu.

Snad nám pomůže k pochopení ještě jeden obraz: Ríká se, že vepři před porážkou cíti svůj osud, jsou neklidní a snaží se utéci. Slyšel jsem vyprávět, že když se měli vést vepři na porážku, šel před nimi jeden člověk a po cestě troušil jazole, jejich oblíbenou pochoutku. A hle – prasata sbírala jednu jazolku po druhé, ba dokonce se navzájem předbíhalo, aby nebyla o nic ukrácena. A tak se vepři dostali od jazolky k jazolce až na jatkou. Jejich ostrážitost byla ta tam. V tu chvíli je nezajímalo nic než výborné jazole.

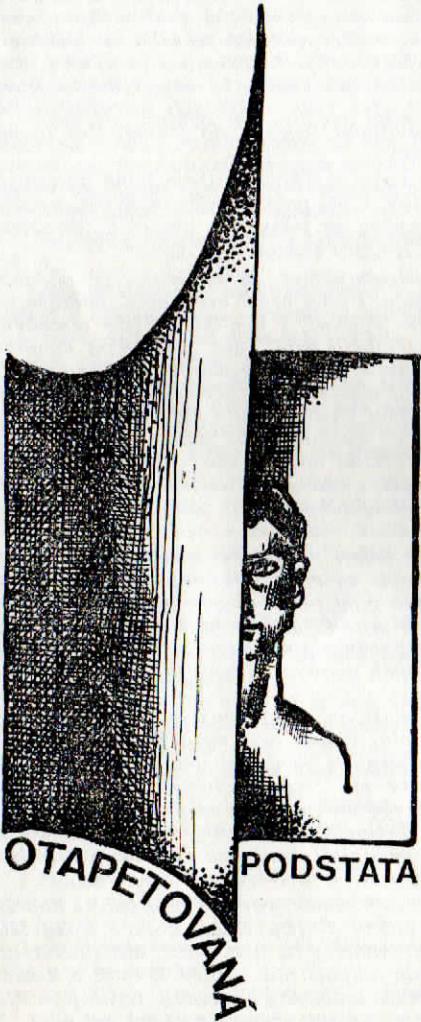
S lidmi je tomu podobně. Satan nabízí výborné „jazole“, jen abychom za nimi šli, abychom neměli smysl pro nic jiného, aby naše oči byly upřeny na zem a zaměstnány hledáním „jazole“ časních věcí. Takový přizemní způsob života je celosvetový problém. Moderně se mu říká „maloměšťactví“. Lidé si zvykají na pohodlný způsob života, chtějí vše mít, chlubí se před druhými tím, co mají, chtějí stavět na odiv svůj životní standard. Jejich životní standard se jim stává smyslem života. A tak satan vede lidí krok za krokem k úpadku, do záhuby. A lidé jdou a předhánějí se, aby o nic nepřišli.

Bratře a sestro, i nám hrozí toto nebezpečí. Pavel píše: „Umím také i hojnosc mít, všudy a ve všech věcech jsem pocvičen...“ (Fp 4:12). Umíme i my MÍT HOJNOST? Nouzi – tu se musíme naučiť, tu nám totiž nic jiného nezbývá – ale – umíme mít hojnosc? Nevede hojnosc nás pohled k zemi a k zemským věcem? Nediváme se pak k „rovinám sodomským“ raději nežli k Božím horám? Nevede nás satan k lhostejnosti k Božím věcem, nestává se nám, že

nemáme čas pro Boží věci? Nenechejme se spoutat žádnou pozemskou věci, byť byla sebeuzitečnější a sebekrásnější! Hledejme NEJPRVE Boží království a jeho spravedlnost a toto vše nám bude jistě přidáno!

Hojnost se stává hrobecem mnoha křesťanů. Srdce bohatých lidí bývá často lhostejně pro Boha, lpi na ziskaném majetku. Svěřil-li nám Pán některé zemské věci, vězme, že jsme pouze správcové, kteří mají rozumně hospodařit se svěřeným majetkem, a ne vlastníci, kteří s nimi mohou zacházet dle libosti.

-tp

Všetko sa zdalo krásne i efektne Modlieval sa ráno i večer Niekoľky aj viac krát cez deň Čítaval Písmo a duchovnú literatúru Občas navštievoval nemocných, pomohol, keď bolo treba Môžekdy vynechal zhromaždenia Usmieval sa, podával ruky bratom i sestrám S nadšením spieval a slúžil aj Božím Slovom na úrovni Mali sme ho radi ako príklad, aj ako brata Potom ktori podišiel bližšie a jemne sa dotkol steny izby jeho podstaty Nemohol veriť očiam ani sluchu ani hlasu srdca Vôbec sa neusmieval úsmevom brata Pomáhal predovšetkým sebe Aktivitu využíval na popularitu otapetovanej podstaty a nie iba v zhromaždení veriacich Nevedel ani odpustiť, ani zabudnúť Efektne pracoval pre Pána niekoľko minút, zatiaľ čo pre efekt celé hodiny, dni, týždne, roky Až kým sa niekto nedotkol krásnej tapety ošarpaného srdeca, ktoré nemalo podobu ani hlavne vytrhnutej z ohňa Začas sedával v poslednej rade modlitebne Potom už ho len občas videli sedávať s bezbožnými Potom ho už nevideli vôbec Odišiel pred Boží spaľujúci zrak efektívnych tapet prázdnej a pustej podstaty Tapety sú moderné Tapety patria k našej dobe

Počuli sme, že ktosi vyhlásil:
Ja som Kristus
... a zviedol mnohých
Prevrátené srdce si otapetoval
najdražším menom Pomazaného
Neraz sme sa presvedčili,
že nám ktosi navážil
otapetovanou váhou
otapetované myšlienky, slová
aj činy
Podchvíľou sme stretávali
otapetovaných svedkov
s otapetovanou zveslou
bludného učenia
Ani veľký apoštol sa nevyhol
otapetovaným bratom
krátko po zrodze Cirkvi
Dodnes sa im nemôžeme
a nevieme vyhnúť
Dodnes sa trápia
paulovia, husovia, lutherovia
veľkí i celkom nepatrni kresťania
s otapetovaným kresťanstvom

Otapetujme si byty,
ak sa nám to páči
Ale ešte dnes v horkom pláči
sabaskúmania
pozrieme na golgotský križ
odkiaľ nás premohla
neotapetovaná Kristova láska
Do jej plameňa
bez vŕhania pohádzme
strhané tapety zo srdca,
z rodin, z rán i večerov,
z malých i veľkých zhromaždení,
zo všedných i svätočných dní života
Pretože Kristova láska je podstatná
Pretože Kristova láska nutne potrebuje
neotapetovanú podstatu
mojej i tvojej existencie

-jk

MODLITBA UČEDNÍKŮ PÁNĚ

(Mt 6:9-15)

„Otče náš“ – naše synovství. Jen syn môže říci „Otče!“.

„Posvět se!“ – naše způsobilost. Jsme cítitelé Boží, posvěcení.

„Tvé království“ – naše poddanost. Máme nebeské občanství a Boží vládu v srdci. On je naším Pánum.

„Buď vůle tvá!“ – naše užitečnost. Jako služebníci jsme povoláni k Boží oslavě.

„Chléb náš každodenní“ – naše zaopatření. Jsme obklopeni bohatstvím Boží péče.

„Odpusť nám“ – náš pokoj. Potřebujeme obnovu obecenství. Když takto přijímáme milost, i my odpustíme – milost činíme.

„Neuvod' nás v pokušení“ – naše bezpečí, jistota. Jsme poutníci a potřebujeme vedení.

„Vysvobod' nás od zlého“ – naše vítězství. Bojovníkům je dána pomoc.

Při této modlitbě procházíme „dvorním hradem“ našeho Boha.

1. prosba: „Posvěť se jménu tvé“ – to je zámecký chrám.
2. prosba: „Přijď království tvé“ – sál s královským trůnem.
3. prosba: „Bud' vůle tvá“ – tajně kanceláře.
4. prosba: „Chléb náš každodenní“ – skladiště – zásobárna.
5. prosba: „Odpusť nám naše viny“ – dům pokladů.
6. prosba: „Neuvod' nás v pokušení“ – zbrojovna.
7. prosba: „Ale zbať nás od zlého“ – královský sad.

Poznáš krásy tohoto „hradu“ našeho Pána?

-kn

Autor seriálu přinesl našim čtenářům hodnotné pohledy na smysl časových údajů v Bibli a tím i na duchovní smysl dějin. Ač se neměl v úmyslu zabývat problematikou „šestitisíčileté teorie“ stáří lidstva, zavdal svými články podnět ke kritickým připomínkám některých našich čtenářů jak z pozice objektivních vědeckých poznatků, tak i z pozice počáteční nejasnosti svých výchozích téz.

Nezbývá nám, než se pokusit o uzavření otázky, která se stala předmětem velmi zajímavé diskuse a svědčí tedy o hlubším zájmu našich čtenářů. Vědecké poznatky z antropologie, geologie a archeologie s příslušnými antropometrickými metodami a chemickými analýzami prehistorických nálezů posunují stáří lidstva do mnohem dřívější doby než lze vyčíst a vypočítat z časových údajů uvedených v Bibli (nejméně deset tisíc let, podle některých dokonce 30 až 50 tisíc let!). Tak dochází samozřejmě k disproporce mezi výpočty podle biblických údajů a vědeckými poznatkami či teoriemi o stáří lidstva.

K tomuto problému disproporce lze přistupovat zatím pouze pěti způsoby: 1. přidržet se vědeckých poznatků a teorií, věřit jím a vztí v pochybnost biblické podání, popřípadě je odmítnout jako nespolehlivé a vybájené – což ovšem nemůže být stanoviskem věřícího křesťana, který stává svůj život na skále Božího slova, nebo

2. prostě věřit Božímu slovu s přijetím klasické „šestitisíčileté teorie“ stáří lidstva a nebrát všecky zřetel k vědeckým zjištěním a teoriím. Argumentem k tomu je zejména ono „házení desetitisíci a miliony let“, které je sice mezi lidmi populární, ale vzhledem k lidské omylnosti a nestálosti všech vice či méně „vědeckých teorií“, která jedna druhou střídá, nebudí valnou důvěru. Toto stanovisko věřícího člověka však lze právem označit v dnešní době za úmyslně zavírácí oči před neúprosnou pravdou z obavy o stabilitu vlastní víry o ztrátu osobního klidu a jistoty, nebo

3. ponechat oba názory – vědecký a biblický – prostě vedle sebe a všecky se nepokoušet případnou disproporci řešit s tím, že „to, co je vědy, ponecháme my, laici, vědě“, a „co je Božího, dáme my, věřící, Bohu“ – což je vlastně opět únikem, jímž se problému prostě vyhýbáme, nebo

4. uvedenou disproporci skutečně řešit TEORII MEZER v biblických rodokmenech a časových údajích – a tak nalézt logický klíč k potřebnému „prodloužení“ stáří lidstva. V tomto smyslu je pozoruhodný příspěvek bratří Kubalíků ve 4. čísle letošních ZS, který je poctivým pokusem písmáků o smír mezi vědou a Bibli, ale přece jen lidskou obhajobou Božího slova před lidským zpochybňováním, kterého se nakonec i při nejlepší vůli sami vyvarovat nemohou, nebo

5. uvedenou disproporci skutečně anulovat TEORIÍ ENDEMICKÉHO VYMEZENÍ (omezení místního a časového rozsahu, ovšem s neomezeným místním a časovým dopadem – pozn.). Tato teorie zařazuje biblické časové údaje pouze do „historie Božího lidu“ v „jemu vymezeném životním prostoru“, čímž se jednoduše vyloučí jakýkoliv „vědecký rozpor“ se slovem Božím a alternativa třetí dostane své logické zdůvodnění.

S teorií mezer jsme se setkali ve 4. čísle a s teorií endemického vymezení v objasnění autora seriálu v 5. čísle.

Autor seriálu se pochopitelně nemůže ztotožnit s oběma prvními alternativami a ve čtvrté vidí obhajobu Božího slova, které ji nepotřebuje a navíc se domnívá, že vede ve svých důsledcích dokonce k zpochybňování biblických údajů právě pro ony zjištěné „mezery“ a zcela logicky se ptá, jaký tedy mají vlastně účel časové údaje v Bibli, jestliže jsou mezerovité a jakému vlastně mohou být Božímu lidu poučením? Dále uvádí na konkrétně uvedené mezeře ve 4. čísle vlastně mezeru v lidské interpretaci autorů „Septuaginty“, takže průkaznost teorie není přesvědčivá a příslušný čas, který se tím získává, nepovažuje stejně pro dosažení kýzeného souladu Bible s vědou za významný.

Ale touto polemikou se autor zabývat nechtěl, ani neměl v úmyslu se zabývat již vzpomenutou „šestitisíčiletou teorií“ o stáří lidstva, za jejíhož zastánce je považován při své výrazné snaze respektoval bezvýhradně uvedené časové údaje v Bibli. Jemu se jednalo právě jen o nalezení smyslu těchto údajů a tento smysl vidí v možnosti stanovení zákonitých historických epoch a přelomů v dějinách, které uskutečňuje Bůh právě skrze svůj lid a pouze v souvislosti s ním! Je zastáncem páté alternativy „teorie endemického vymezení“: že totiž Bible uvádí pouze historii Božího lidu a pouze také ve spojení s ním řeší problematiku světových dějin. Tato jeho výchozí téze ovšem nepotřebuje biblické údaje podrobovat kritice, ani obhajovat, tím méně na nich něco měnit, protože se prakticky všecky nedostanou do rozporu s vědou.

Teorie, z níž autor vychází, je však pro většinu čtenářů „těžko stravitelná“ svou nezvyklou novostí a „odvážností“, protože jsou v nás příliš silně zakořeněné vztě tradiční názory podle známých klasických výkladů, které, ač jsou pouze výklady, přece nabývají v našem vědomí platnost samého Božího slova.

Pro zajímavost a pro naše poučení si uvedeme v přehledu teorii „endemického vymezení“:

1. ADAM – není praořetem lidstva všecky, ale jen praořetem Božího lidu. Je tedy prvním Božím člověkem dokonalým a krásným, k образu Božímu stvořeným, prvním člověkem, do něhož Bůh vdechl svého ducha! S tímto Adamem a jeho adamovským pokolením Bůh jedná i po jeho selhání a porušení hříchem a právě tuto historii Bible zachycuje. (Tím zůstává biblická priorita Adamova člověčenství nedotčena a současně se nikterak nevylučuje existence starších lidských bytostí, jejichž původ, stáří, vývoj a výskyt na zemi již tedy není záležitostí biblického podání.)

2. Pro Adama je Bohem vytvořen na zemi RÁJ V MEZOPOTÁMII a nikoliv neslučná a pustá země, pokažená satanovým pádem. Ta se stává teprve později jeho údělem v onom porušení, kam se on sám svým vlastním pádem i se svým pokolením mezi ostatním satanem porušené tvorstvo odsuzuje a zařazuje. (Tím není vyloučen biblický ráj ani ve skutečnosti, ani obrazně a přitom se nevylučuje existense předadamovských neslučných epoch a změn na zemském povrchu s různými, dnes již dřávno vyhynutými tvory a rostlinstvem – o čemž se Bible opět nepotřebuje zmíňovat.)

3. MEZOPOTÁMIE není tedy kolébkou a dějištěm vývoje lidského rodu všecky, ale opět jen kolébkou a dějištěm vývoje a porušení „adamovského člověčenství“. (Tím se nevylučuje možnost jiných kolébek a dějišť života jiných lidských pokolení na zemi.)

4. OBNOVA LIDSTVA po potopě v Noemových synech se týká pouze „adamovského lidstva“ – bílé rasy: skrze Sema pocházejí Semitó, skrze Cháma Hamité a skrze Jáfeta Indoevropské. (Tím odpadá násilná teorie o vzniku všech „barevných“ ras, antropologicky tak odlišných, z Cháma a je dán náležitý prostor pro možnosti jejich jiného původu a současně pro možnosti zcela normálního vývoje předasijského osídlení a nového rozšíření živočišných druhů po potopě, což opět nepotřebuje Bible vysvětlovat.)

Draží čtenáři! Není našim úmyslem vést dialogy s vědou či zavádět teologické rozpravy. Zdaleka si nemůžeme činit nárok na „neomylnost“ a tím i na konečné stanovisko k takovýmu a jím podobným problémům. Pouze konstatujeme, že pravdu Božího slova každý z nás jen zčásti poznává, jak komu Bůh dává milost. Proto nechtě si laskavý čtenář sám řeší svůj přístup k uvedené problematice, pokud vzbudila jeho zájem a cítí tu potřebu řešení. Celou otázkou můžeme posuzovat i tak, že Bible je Božím slovem a řeší jinou oblast než historickou či přírodovědeckou, jak jsme poznámeni již v č. 4, ale takovým lacinným způsobem jsme nechtěli a ani nemohli prostě smést s redakčního stolu pokus o nalezení duchovního smyslu dějin, který je poměrně ojedinělým a svým způsobem „odvážným“ úkolem pro jeho náročnost. Jsme vděční autorovi seriálu za jeho zajímavé a inspirativní myšlenky, které sice mají řadu problematických míst, provokujících k polemice, ale současně vedou k poctivému studiu Pisma, což platí právě tak o příspěvku bratří Kubalíků.

Současně je hodný ocenění výrazný postoj autorovy úcty k textu Božího slova, v němž nechce připustit jakoukoliv samoučelnost. Jeho poctivé hledání a nalézáni smysluplného významu biblických časových údajů je nesporným ziskem pro naše vzděláni a napomenutí – a o to jemu i nám vlastně šlo, ne o problematiku časových disproporcí mezi Bibli a vědou, z níž není pro Boží dítko nižší dny duchovní zisk. -r-

VÝZNAMNÁ JUBILEA

Uplynulo už 66 rokov odvtedy, čo do slovenského jazyka bolo preložené evanjelium Marka — prvá časť Písma v slovenčine, za ktorou postupne nasledovali ďalšie. Prekladateľom bol známy brat prof. J. Roháček a vydavateľom Biblická spoločnosť v Budapešti (1910). Úplný preklad v našej materčine vyšiel pred 40 rokmi (Biblická spoločnosť v Prahe).

- Akému záujmu sa tento preklad teší, vynikne najlepšie z týchto údajov.
- druhé vydanie vyšlo už r. 1937 a tretie v r. 1942 v toho istého nakladateľa;
 - ďalšie zahŕňacie vydania vychádzajú v rokoch 1964, 1967, 1968, 1969;
 - r. 1951 vychádza v kutnohorskej Českej biblickej práci nový revidovaný Roháčkov preklad Bible s ďalšími vydaniami v Bratislave v rokoch 1969 a 1974.
 - Dopolnil vydaný počet Roháčkovho prekladu sa odhaduje na 510 000 výtlačkov, z ktorých pripadá 145 000 na celé Bible, 230 000 na evanjeliatá so žalmami a 130 000 na Nové zákony.

Je to požehnané dielo vnútromisijného pracovníka evangelickej cirkvi pred prvou svetovou vojnou v maďarskej Nyíregyháze, počas vojny v haličskom Stanislavove a za prvej republiky na farnosti a na učiteľskom ústavе v Modre. Profesorovi Roháčkovi patrí vďaka za jeho veľké dielo nielen od verejnosti slovenskej národnosti, ale i od českých „písmákov“, ktorí radi siahajú po hodnotnom Roháčkovom preklade, lebo sami doposiaľ nemajú úplné novičeské znenie celej Biblie!

Pred 80 roky — 29. 11. se narodila v Brně MARIE RAFAJOVÁ. Kdo by neznal její hluboce prožitou duchovní poeziu a písňové texty, kdo by neměl požehnání z její upřímné a obětavé služby živým slovem a osobním příkladem?! Kolik duchovního požehnání přijala již za svého mládí v brněnském živém evangelickém sboru a s jakými osobnostmi se mohla setkat za dob svých studií na lyceu! Jaký vliv měl na ni Duch Boží ve sboru svobodné reformované církve v Brně na Nových sadech, v jejíž ničované Betánnii. O jejím životním smyslu rozhodlo vyzvání Pána, které uslyšela na biblické hodině u faráře br. Soltésze na královopolské radnici a její život hluboce ovlivnila práce v Armádě spásy v Praze a na Kladně v období jejích pražských studií na Vyšší sociální škole. V Armádě se naučila překonat svůj ostych, Armáda ji dala osobní kázeň, zvykla si sloužit téměř nejbidnějším nejen evangeliem, ale i sociální prací...

Co vše pro ni znamenalo duchovní přátelství a pracovní pouto se sestranní Royovými!... Jakým požehnáním se stala nejen Církvi bratrské, ale všem Božím dítkám bez rozdielu denomačních hranic! Při jejím vzácném životním jubileu jí děkujeme za její požehnanou práci a za její lásku, v níž tak ochotně pomáhala všude, kde ji bylo potřeba — tak i nám při tvorbě našeho nového zpěváku na Nivách v r. 1974, kde ji mohli mnozí z naší starší i mladé generace osobně poznat a potěšit se z jejich bohatých zkušeností s Pánem, z jejich nevšedních dárů a služby — a z jejího příkladu prosté vroucí zbožnosti. Kéž by se při nás všech naplnila vzácná slova žalmu 92:13-16 tak, jako plnou mérou při Marii Rafajové.

-r

Podstata a cena oběti spočívá v dobrovolnosti. Oběť, ktorá ještě trochu boli, není přinesena cele.

Koncom decembra bude tomu 40 rokov, čo návždy opustila svoj pozemský domov v Starnej Turej známa spisovateľka duchovnej literatúry KRISTÍNA ROYOVÁ (18. 8. 1860-27. 12. 1936). Je nám blízka z mnohých duchovných piesní, ktoré sa ozývajú v našich zhromaždeniach, ale i z knih Bez Boha na svete, Bludári, V snečnej krajine, Za presvedčenie, Moc svetla a ďalších.

Spolu so svojou sestrou Máriou sa odovzdala Pánu Ježišovi na jeseň roku 1888. Samo napísala o tej pamätnej noci: „Naše duše našli pokoj pod križom a očistenie krvou Bäránka, za nás zabitého; keď sme si ho vierou privlastnili ako nášho Spasiteľa...“ Od tej doby žili pre Pána, Kristíne Boh dal zvláštny dar rozprávačský. Dokázala pe-

rom podávať iným to, čo z Božej milosti prezíala. Ale pracovala aj inak. Známa bola jej Chalúpka pre opuštene deti na Starnej Turej i Domov bielych hláv.

Pri priležitosti tejto spomienky dăkujeme Pánovi za to, že i túto milú sestru urobil svetlom na svete a skrže ňu mnohým poslúžil k spaseniu. A podľa jej priania citujeme to, čo povedala pred svojim odchodom z tejto zeme: „Ak budete o mne dačo hovoriť alebo písati, nech sa všetko nesie iba týmto smerom:

HĽADALA SVETLO, NAŠLA SVETLO, NOSILA SVETLO, ODIŠLA DO SVETLA.“

Caesarův dar

Vypravuje se, že římský císař dal jednou kterémus ze svých přátel velmi vzácný dar. Když obdarovaný přítel namítl, že je to příliš velký dar, vlastař odpověděl: „Ten dar není příliš velký pro Caesarovu štědrost“.

Náš Bůh je velký král a rád nám dává vzácné dary. Mějme tedy v tom zalíbení žádat jej o velké věci. Avšak ten největší dar, totiž spasení v Kristu Ježiši, dává nám, aniž jsme ho o to prosili. Dává jej z pouhé milosti a skrze víru (2K 9:15). Víra ten dar Boží nijak nemění ani nezlepšuje, tolíko jej přijímá. Ten dar je v Kristu připraven, stačí jen po něm vztáhnout ruku víry a přivlastnit si jej. Víra je přijímací orgán našeho srdce.

D. L. Moody

• Z dopisů redakci •

....Přeji redakci i administraci Živých slov hojnou Božího požehnání i naďale, hodně ohně a zápalu, aby to vždy byla opravdu „živá slova“. Slovo bez života je mnoho. A životu beze slova je málo. Proto obojí a to plnou měrou! Tou měrou Boží.

J. R.

Redakce děkuje všem čtenářům za povzbuzení k práci, slova uznání i kritiky a zejména za modlitební podporu i v uplynulém roce. Současně přeje čtenářům plnost Boží milosti i v příštím roce.

Ukončení starého roku

Končíme rok 1976, který byl pro nás, jako všecky roky našeho života, dobou Boží milosti a požehnání. Mohli jsme zvěstovat evangelium, okoušet jeho moc na svých srdcích, jeden druhému sloužit k víře a vzdělávat se z Božího slova i ze stránek našeho tisku.

Pán nám dal ze své milosti mnohem porozumět a mnohem novému nás naučil právě v těch podmínkách, v těch situacích, v té společnosti a v tom společenském zřízení, kam nás jako svůj lid a své svědky postavil. Vedl nás a provedl různými zkouškami v našich osobních životech i v životech našich sborů, aby nám ukázal cenu tichosti a pokory, v níž přijímáme všecky věci jako požehnání od něho, a obohatil nás novými zkušenostmi, když jsme vírou přijímali jeho zaslíbení z ep. Římanům 8:28 a potěšovali se apoštolskou výzvou z ep. Filipenským 4:4-7.

Znovu si připomeňme smysl svého života v službě křesťanskou vírou, naději a láskou všem našim blížním, kteří dosud neměli příležitost poznat Ducha Pána Ježíše Krista v jeho pravé podobě lásky, která je stálá, zcela nesobeká, odpouštějící, na krávy a všecko zlé zapomínající, ve všem trpělivá a dobrotná, do krajnosti obětavá, ve všech dobách a jejich proměnách spolehlivá a věrná a vždy optimistická... bez ohledu, zda je či není pochopena, zda je či není někomu žádoucí, zda je či není kladně oceněna. V tomto úkolu – nesení a zjevování Ducha Kristova – jsme stále velkými dlužníky svému okoli i celé naší společnosti. Dnešek není zvědav na velká slova, ale na činy – i ty drobné, všechny – na skutečný život! Duch, který je Boží, čin, který je z Boha a život, který je v Bohu – ten vítězí vždy, všude a za všech podmínek a životních okolností!

Duch křesťanského svědectví a služby dnešnímu člověku v naší socialistické společnosti se neleká různých lidských, často z jejich hlediska i oprávněných předsudků a z nich vyplývajících nových úkolů, ba právě v nich vidí další možnosti realizace svého životního poslání podle vůle Boží. Proto se zajímá o současný život, nachází v něm to krásné a tvůrčí, co je hodno jeho aktivní podpory a účasti, vidí nedostatky a stíny, k nimž nemůže být lhostejný, aby se jimi nechal odradit, ale pracuje poctivě na jejich odstranění a jako křesťan v ničem nesleduje svůj sobecký prospěch, ale důsledně podřizuje své zájmy nadobojním cílům.

Věřící člověk tedy nestojí a ani nemůže stát se založenýma rukama jako nezácastník divák na scéně života. Zcela přirozeně ocenuje důsledně socialistické řešení sociálně politické problematiky s jeho vymoženostmi, zcela jednoznačně chápe nesobekou povahu socialistického zřízení, zajímá se o jeho budovatelský program, který pomáhá sám aktivně a uvědoměle uskutečňovat, stojí na straně těch, jimž je dána všeobecná důvěra v jejich odpovědných funkciach, a pomáhá všude tam, kde se opravdově bojuje proti všem přičinám hospodářského, sociálního a politického zbídáčení člověka, zejména proti všemu, co ohrožuje pokoj a mír na zemi. Boj za udržení a zajištění trvalého míru ve světě je pro křesťana zvlášť aktuální, vždyť právě jeho Pán je knížetem míru a pokoje! Jak by tedy neměl být věřící služebníkem pokoje a jeho poslem každému lidskému srdci vždy a všude?

V tomto uplynulém roce jsme mohli s radostí sledovat a hodnotit mirové úsilí všech socialistických států v čele s SSSR a všechn světových pokrokových organizací na diplomatickém fóru, mohli jsme je konkrétně vidět v pozoruhodném budovatelském programu XXV. sjezdu Komunistické strany Sovětského svazu a našeho XV. sjezdu Komunistické strany Československa a vyjádřit k němu náš postoj jako věřících lidí. Mohli jsme se seznámit s kandidáty Národní fronty Čechů a Slováků, kteří ponesou na svých bedrech největší tíhu odpovědnosti za splnění sjezdových usnesení a dát jim nejen svůj hlas, ale do budoucna též svou činorodou a modlitelnou podporu jako „vrchnosti od Boha zřízené“. Mohli jsme se na základě oficiálního pozvání též zapojit do mirové práce Křesťanské mirové konference, podepsat II. Stockholmskou mirovou výzvu a slyšet z povolaných úst stranických a vládních činitelů, že poctivý křesťan, plnící věrně a spolehlivě své úkoly v budování našeho socialistického státu, má v něm své kladné ocenění a úctu!

V tom všem vidíme vůli a řízení našeho svrchovaného Pána, jehož jsme a jemuž sloužíme tím, co nám dal a v podmírkách, v nichž nás povolává, zachovává a svou milostí zmocňuje. Jemu buď za vše dík!

Co si vzácnějšího přát do nového roku Boží milosti 1977 než naplnění přání samého Pána o nás a pro nás: „Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, který jest v nebesích!“ (ev. Matouše 5:16) a apoštolskovo slovo, které jsme uvedli v našem předvolebním prohlášení: „Ale povzbuzujeme vás, bratři, aby u vás těch projevů lásky stále přibývalo a abyste to pokládali za věc své cti, že budete žít se všemi v pokoji, plnit svoje povinnosti a žít se prací svých vlastních rukou, jak jsme vám to přikázali. Tak si vás budou vážit i ti, kdo nejsou křesťané, a v ničem nebudeste mít nedostatku.“ (1. ep. Tessalonickým 4:11-12)!

Předešli nás...

Věřící z Bratřejova a z Vizovic vzpomínají, že je tomu právě rok, co z našeho středu odešel do nebeského domova bratr Gustav Korčák.

Dne 2. září t. r. jsme se rozloučili s naším drahým bratrem ANTONÍNEM LEISKEM, kterého si Pán náhle povolal po krátké nemoci ve věku 76 let. Pražský sbor v něm ztrácel jednoho ze svých nejstarších věřících, který stál spolu se svou manželkou od počátku dila Páně v Praze věrně a obětavě až do sklonku svého života vždy na svém místě. Obrátil se před čtyřiceti šesti lety v tehdejším pražském shromáždění na Albertově, brzy po své milé manželce Marii. Tak, jak ji následoval v odchodu od světa v Pánu, tak ji též následoval brzy po jejím odchodu z tohoto světa k Pánu. Zůstává nám všem příkladem tichosti, věrnosti a vzácné spolehlivosti i v drobných úkolech, které vždy vykonával s příkladnou skromností. S dojetím si uvědomujeme, když nám dnes tak chybí, kolik Boží lásky bylo v každém jeho nenápadném činu a slovu, kolik osobní nezíštnosti a obětavosti bylo v jeho službě a kolik tiché odevzdanosti do Boží vůle bylo v jeho posledním osamocení po těžkém životě a přece tak bohatém, z něhož jsme směli tolík brát nejen my ve sboru, ale všichni lidé, kteří kolem něho a jeho manželky žili...

Kk

7. července letošního roku povolal po těžké nemoci Pán do nebeského domova sestru ANNU HOUDKOVOU ze Vsetína. Naše milá sestra byla vždy věrně na svém místě a nikdy neváhala přiložit ruku k práci pro svého Mistra a ke službě svému okoli. Velmi ráda a pilně pomáhala i při pracích spojených s vydáváním tohoto časopisu.

Dne 29. srpna 1976 nás také předešla ke svému Pánu sestra RŮŽENA HOLUBOVÁ ze Vsetína. Byla dlouhá léta upoutána na lůžko a byla svému okoli přitom vzorem trpělivosti a radostné naděje.

TP

Z OBSAHU ŽIVÝCH SLOV '76

BIBLICKÉ VÝKLADY

- Petrovo osvobození (3, 26)
- Oběť pokojná (6)
- List Filipänom (11, 35, 59, 83, 107)
- Výklad podobenstiev (31, 50, 77, 101, 122)
- Nové postavenie (33)
- My v Kristu a Kristus v nás (49)
- Pavel v bouři (52, 74, 98, 125)
- Biblický slovníček (57)
- O růstu v milosti (67)
- Nanebevstoupení Páně (87)
- Manu, chléb z nebe (92)
- To číre na moju pamiatku (94, 112)

ÚVAHY A RADY

- Nasledovanie (1)
- Pán Ježiš opäť príde (8)
- Vaše modlitby (9)
- Nebezpečné kořeny (16)
- Miluješ opravdu Ježiše? (17)
- Bible, pravda a čas (18, 41, 89, 114, 138)
- Kresťan a rodina (20, 45, 96, 117)
- Budťte svému dítčímu vzorem (21)
- On ťa povedie (25)
- Keby sme verili (40)
- Dokonalé uzdravení (47)
- Jsem opravdovým kresťanom? (55)
- Dobrá rada pro život (70)
- Jen každodenní chléb (71)
- Ako sa obliekať (73)

Skryté veci (93)

- Pravá služba (97)
- Premáhajúca viera (121)
- Fanatismus a my (123)
- Danajský dar (135)

SVĚDCTVÍ

- Svědectví z nemocnice (39)
- Svedectvo sestry Dubcové (48)
- Svedectvo z Borského Jura (82)
- Svedectvo brata Uhrinčáta (119)

ZAŽITKY – PŘÍKLADY

- Milost nového začátku (2)
- O lidských vztazích (15)
- Dvadsaťročné spomienky (41)
- Smiříte se, smrt je blízko (47)
- Dialog s hinduismem (64, 78, 103, 128)
- Spojníjte si na predošlé dni (72)
- Vydarená operácia (130)

BÁSNĚ

- Tvoj žial bratu (10)
- Násobilka (34)
- Studený, cudzí oheň (63)
- Strata a zisk (81)
- Veliká láska (111)
- Pohled kupředu (119)
- On přijde (119)
- Otapetovaná podstata (136)

- Odpouštíme-li svým bližním, děláváme to často tak, že zahrabáváme sekuru, ale její topůrko necháváme vyčinat: to aby byla připravena pro budoucí použití. Takhle to Bůh nedělá. Vymazává naše hříchy jako mrak, který se vypařil a už jej nikdy nespatříme. Odpouštějme tak, jako nám Bůh odpouští.
- Na Novém Zélandě žije Chris Lethbridge, který si jako student při plavecké nehodě zlomil krční páteř. Ochrnul od hlavy až po paty, jen mozek zůstal bez úrazu. Je věrným kresťanem. Při čtení obracelet stránky hůlkou, kterou držel v zubech. I on však měl chvíle pokušení. „Proč mne Bůh neuzdraví?“ Jednoho dne se však modlil: „O, Pane, učiň, abych chtěl chtít!“ Odevzdal svůj život cele svému Pánu. Od té chvíle zářil pokojem a radosí. Pán si ho mohl použít pro svědectví evangelia v nemocnici a nyní jako kazatele Božího Slova.
- Pádem do vody se ještě neutopíš – ale tím, že v ní zůstaneš. Podobně je to s hříchem. Znovuzrozený člověk může padnout, zhřešit, ale v hříchu nezůstane. Ihned jej vyzná a v pokání se navrátí do obecenství s Pánem.

ČEHO SI VŠÍMÁME NA TEXTU PÍSNÍ

V čís. 2/76 ŽS jsme se zamysleli nad tím, čeho si všímáme na duchovní písni vcelku a uvedli jsme si obraz písni jako jednoty (manželství) textu a melodie. Nyní se vraťme trochu blíže k textu – čeho si všímáme na něm?

1. Biblická správnost – souhlas se zdravým učením.

Od dob první církve zápasí společenství věřících s různými odchylkami od zdrového učení a texty písni jsou jedním z bojišť tohoto zápasu o Boží pravdu. Je to bojiště zvláštní tím, že ho vybojovává celý organismus Kristova novozákonného lidu. Ploty denominací, tak účinné v oblasti výkladů, pomůcek, časopisů, kurzů atd., ukazí se náhle neúčinné. Jsou lehce prostupné pro písni. Pro dobrou i pro špatnou.

Tvářci a překladatelé, nám většinou blíže neznámí, zastávají a svou tvorbou sdělují různé věroúčné postoje, které ve svých sborech odmítáme, např. nejistotu spasení, nestřízlivost v pojetí úlohy Ducha Svatého (křest ohněm, volání po nových letnicích), křest dětí, vánoční legendu, nesprávnou eschatologii (pravdy o druhém příchodu Pána Ježiše Krista a o nastolení jeho království).

Mít tyto skutečnosti na zřeteli neznamená ovšem očekávat, že písni, případně jejich soubor – zpěvnik, bude plnit úlohu biblického slovníku nebo příručky základů biblického učení. Od textu žádáme a žádat prostě musíme, aby se nedostával do přímého rozporu s jasným biblickým učením a budeme považovat za jeho klad, když bude svědčit o tom, že autor na jeho pozicích stojí. A se stejnou bdělostí musíme střežit sami sebe, abychom skutečně textu dobré porozuměli s vědomím, že naše poznání i chápání je ohrazeno mlodobou a lidskostí.

Vlastním posláním textu je vyjádřit zkušenosť, prožití, postoj, vyznání a třeba i pravdu, ale osobně prožitou v oblasti života víry, lásky a naděje.

Proto se nevyhýbáme textům, které vyjadřují touhu po posvěcení života Duchem svatým a po jeho plnosti v nás, které se vracejí k události narození Pána Ježiše Krista jako člověka, práli bychom rodičům texty, v nichž by mohli jako Anna odevzdávat své právě narozené dítě Bohu atd.

2. Myšlenkové bohatství a hodnota básnická

Je správný požadavek, aby biblické učení nebo duchovní zkušenosť nebyly v textu písni vyjádřeny všechny, málo srozumitelným nebo málo působivým způsobem. Uvědomme si kvantitativní vztah: Bible díky tenkému papíru a drobnému tisku obsahuje mnohonásobně více a kázání věřících by nebylo možno pojmut ani do té největší knihovny světa. A vedle nich leží zpěvnik, jehož texty budou věřící lidé opakovat častěji, než cokoliv jiného, a společně, veřejně, jako manifestaci společného myšlení a prožití. Jaké věty, jaká slova mohou získat takový význam? Což ne jen texty, které zaujmou silně mysl i rozčerčit a které kategoricky osloví i vůli člověka?

Takový účinek se dostavuje čestou inspirací a umění básníkova a v určité míře i v důsledku talentované a usilovné práce překladatele nebo upravovatele textu. Jako drahé kameny září v čelence církve ti, kterým bylo Duchem svatým darováno přinést Božímu lidu taková slova, takové věty, takové verše, takové texty duchovních písni.

3. Rytická, jazyková a pravopisná správnost

Co jsme řekli o textu dosud, to patří obecně duchovní poezii. Živá tvorba písňových textů se může ve společenství věřících vyvijet jen jako součást širšího zázemí duchovní poezie. Básník a překladatel takové poezie, která je určena ke spolužití s melodií, musí splnit ještě řadu povinností, které bychom mohli nazvat předmanželskou výchovou textu. Znamená často citelné zásahy do „zvyků“, které by při samostatné existenci nebyly nutné. V podstatě jde o nalezení základního souladu v rytmické stavbě a na druhém místě v délkách slabik ve vztahu k délkám příslušných tónů.

Kdo je puzen vyjádřit se písňovým textem a nemůže se sám postarat o jeho jazykovou správnost, měl by si nechat potřebnou úpravu provést dřív, než text komukoliv přečte anebo zapzpívá. A ve zpěvníku bychom měli jazykové nedostatky odstranovat a nakonec použít v celém textu jednotný pravopis, který bude zásadně sledovat platnou pravopisnou normu. Zdůvodněné odchylky od ní budou jistě pochopeny a přijaty jako prostředek vyjádření zvláštní úcty k Bohu.

-mv

D A⁷ D A A⁷ D

A D d^{zm} h fis h A⁷ D

A⁷ D G D A⁷ D

A⁷ D d^{zm} D A A⁷ D

1. Zpívám vděčnou píseň chvály, Kristus za mne život dal,
2. ON mě hle-dal zblou-di-lé-ho, na-šel o-vei ztracenou,
3. ON mě skrývá ve své dla-ni, chrání v bo-ji, dobrý Pán,
vím, co vi - ny mé ho stá - ly, vždyť mé hríchy na kříž vzal.
vzal mé do o-vči-nce své - ho na svých silných ra-me-nou.
ne - o - pu - stí v smrti a - ni, pře - ve - de mě přes Jor-dán.

Zpívám vdě - čnou píseň chvály, že mě Bůh tak mi-lo-val,
chci ho sla-vit se svatými tam před trůnem hymnou chval.